

ใต้เพลิงพิศวาส

บทที่ 1

แตกสลาย

ปัง!

เสียงปืนดิงขึ้น สองร่างในรถหยุดนิ่ง เลือดเริ่มไหล
ออกมาจากรูตรงอก คนเจ็บปรือตามองเพื่อนน้ำตาคลอ

“ยะ.. อย่าบอกให้ทีนรู้” เสียงแหบพร่าบอก แล้วยกมือ
จับท่อนแขนเพื่อน สบตาเพื่อรอคำมั่นสัญญา

“ฉันไม่บอก ฉันสัญญา อดทนไว้ยุด อดทนไว้!” เสียง
สั้นเครือร้องบอกน้ำตานองหน้า

“ณัฐ...จะ...ฉันขอโทษ ขอโทษด้วย...”

จบคำพูด ดวงตาปิดลงน้ำตาไหลออกมา ร่างอ่อนยวบ
ไร้ซึ่งกำลัง สติสัมปชัญญะเลือนหาย พร้อมกับลมหายใจที่
แผ่วเบาจนหยุดลง

“ไ้ยุด ไ้ยุด! ทำไมมึงทำแบบนี้!” ฐกรกรอดร่าง
เพื่อนแล้วร่าให้ออกมา

ตำรวจกรูกันเข้ามา จับร่างฐกรเอามือไพล่หลังใส่
กุญแจ แล้วกดลงกับพื้น เขาไม่รู้ว่าควรทำเช่นไร ลูกเมียเขา
จะอยู่ยงไ้ทำไมมันต้องเป็นแบบนี้ด้วย

ร่างถูกเขีนออกมาจากห้องดับจิต ทินภัทรชายรูปร่างสูง
ผิวกายขาวสะอาด วงหน้าคมเข้ม ดวงตาเรียวคม
ทอดสายตามองร่างบนเตียง น้ำตาคลอ ริมฝีปากหนาเม้ม
สนิทเพื่อกลั้นน้ำตาเอาไว้ไม่ให้ไหลออกมา

“พ่อคะ ฮือๆ” เสียงสะอื้นออกมาไม่หยุด

ทักษกรสาววัยแรกรุ่งน ดวงตากกลมโต ผิวกายขาวเนียน
คิ้วเข้ม ริมฝีปากบาง ตระกองกอดศพบิดาด้วยความเจ็บปวด
ไม่ยอกเชื่อสิ่งที่เกิดขึ้น

ทินภัทรเก็บกักความโศกเศร้าเคียดแค้นไว้ภายใน คน
ที่มันทำกับพ่อต้องชดใช้ หากศาลพิพากษามันไม่เด็ดขาด
เขาจะเป็นคนพิพากษาพวกมันเอง

งานศพถูกจัดขึ้นอย่างเรียบง่าย ตำรวจนำตัวผู้ต้องหา
เข้ามา ทินภัทรยื่นมอง เขาไม่พลีฟลามในเวลานี้หรอก เพราะ
เชื่อว่าอย่างไรกฎหมายต้องจัดการคนเลวคนนี้ได้แน่นอน ไม่
เคยคิดมาก่อนเลย เพื่อนบ้านเพื่อนสนิทของพ่อ จะกลายเป็น
คนร้ายที่ล่ำลายครอบครัวเขาพังพินาศแบบนี้

ตำรวจนำตัวผู้ต้องหากลับไป ทว่าหน้าโลงศพแม่กับมี
หญิงสาวและเด็กหนุ่มวัยเดียวกับน้องจตุรปูไว้หัวกันอยู่

“ออกไปให้พ้น!” เสียงเข้มดุดัน บอกแผ่วเบา แววดา
จ้องมองสองคนนั้นด้วยความเกลียดชัง

หนุ่มน้อยมองเลยไปยังเบื้องหลัง สาววัยเดียวกัน
ทอดสายตามองมาด้วยความเจ็บปวด ตัวเขาเองก็เช่นกันที่
ทรมาณเมื่อรับรู้เรื่องราว เหตุการณ์แบบนี้ทำไมต้องเกิด
ขึ้นกับครอบครัวของเขาและเธอด้วย

“พีทิน ผมขอโทษแทนพ่อด้วย” นวฤทธิ์หนุ่มน้อยวัย
ยี่สิบบอกเสียงแผ่วเบา

“ถ้าขอโทษแล้วพ่อฉันฟื้นขึ้นมา ฉันจะรับคำขอโทษนั้น
ไว้ แต่มันเป็นไปได้!”

หญิงสาววัยยี่สิบสองปี ผิวขาวเนียนอมชมพู
ใบหน้าเรียวยาวรูปไข่ ผมยาวถึงกลางหลัง ดวงตาเรียวยาว ขน
ตายาว ริมฝีปากบาง ยืนจ้องมองน้องชายตัวเองด้วยความ
สงสาร

มือบางยื่นจับไหล่น้องไว้แล้วซ่อนเงยมองคนพูด
ดวงตาสองคนสบกัน ในอกมันสั่นไหว ภาพวันเก่าๆ ย้อนคืน
มา ใจแล้ว... เธอและเขามีความสุข เราสองคนเกือบ
กลายเป็นคนรักกัน ทว่าความฝันอันหอมหวานมันพังทลาย
ลง เหลือเพียงความเจ็บปวด และความแค้นเข้าแทนที่ แว
ตาทีทินบอกให้รู้ว่าเขาไม่มีทางมองเธอเหมือนเดิมอีกแล้ว

คนตัวเล็กลุกยืนพร้อมน้องชาย นวฤทธิ์หนุ่มรูปร่าง
สันทัด ผิวขาวเหลือง ดวงตาคม คิ้วเข้ม จมูกโด่ง จ้องมองทัก

ชกรด้วยความปวดร้าว จะมีหนทางไหนให้รักกลับมาเป็นดังเดิมได้

“เนตรขอโทษแทนพ่อด้วยค่ะ เนตรคงพูดได้เท่านั้น เพราะเนตรรู้ว่ายังไงพี่ทิงก็คงไม่ให้อภัย แต่เนตรกับฤทธิ์ก็ยังอยากจะบอกพี่” พุดจบเธอยกมือไหว้ คนถูกไหว้ยืนกอดอก นิ่งเฉยไม่โยดี

สองร่างเดินออกมาจากงานท่ามกลางสายตาคอนนับริ้อย ส่งเสียงก่นด่าด้วยความเกลียดชัง ก้อนน้ำจากแก้วญาติสนิทคนตายจะร่วมกันสาดเข้ามา เนตรอัปสรกอดน้องชายไว้แน่นเพื่อปกป้อง แล้วพากันเดินออกจากงานด้วยความเจ็บปวด

ณัฐกรยืนอยู่ต่อหน้าศาล ในขณะที่ตนเองถูกใส่กุญแจมือ เขาทันมองบุตรสาวและบุตรชายแววตาหม่น ในอกปวดร้าว แต่เขาไม่อาจเสียสัจจะกับคนตายได้ มองเลยไปเขาเห็นแววตาเคียดแค้นของชายคนหนึ่ง ณัฐกรรู้ดีว่า ทินภัทรกำลังโกรธและเกลียดเขาแน่

ปัง!

เสียงเคาะ คำตัดสินแจ้งออกมาทันที ญัฐกรต้องจำคุกเป็นเวลาสี่ปี ทินภัทรลุกยืนแหวดาวาวโรจน์เมื่อได้ยินคำตัดสิน เนตรอัปสรมองหน้าน้องแล้วยิ้มกว้าง จนฝ่ายครอบครัวเหยื่อหันมามอง

“เรื่องมันไม่จบแค่นี้แน่!” เขาตะโกนลั่น แหวดาวาฆาต

ตำรวจรีบเชิญออกไป ทินภัทรนั่งนิ่งมือประสานตรงหน้า น้ำตาเอ่อ จากนั้นไปเขาควรทำอะไร ขาดพ่อซึ่งเป็นเสาหลักของครอบครัว กัดฟันข่มความเสียใจไว้ภายใน จากนั้นเขาต้องทำหน้าที่แทนพ่อให้ได้ เมื่อใดที่ตนเองแกร่งพอจะมาแก้แค้น ก็คงไม่สาย

เสียงใบไม้แห้งดัง สองร่างเกาะรั้วบ้าน จ้องมองกันด้วยความคิดถึง มือบางเอื้อมจับมือหนาไว้แล้วบิบ น้ำตาไหลริน อาบสองแก้มนวล นวฤทธิ์ทัดปอยพมลูบไล้ใบหน้าของคนรักแผ่วเบา

“พร... ฤทธิ์ขอโทษนะ” เสียงทุ้มบอกแหบพร่า มันแฝงไว้ด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว

เธอสายน้ำทั้งน้ำตา

“พรู้ว่าไม่ใช่ความผิดของฤทธิ์ ไม่มีใครอยากให้เกิดขึ้น”

“แต่พี่ทินไม่ได้คิดแบบนั้นเลยพร”

“พรจะทำให้พี่ทินเข้าใจ เราสองคนไม่ได้ทำอะไรผิด”

“พี่ทินคงไม่มีวันอภัยให้ฤทธิ์กับพี่เนตรแล้วละ” นวฤทธิ์
เม้มริมฝีปาก กลืนก้อนสะอื้น ความรกร่างระหว่างเขากับทักษกร
ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว อุปสรรคสำคัญคงไม่พ้นพี่ทิน

“พรไม่ยอม ทำไมต้องเป็นแบบนี้ด้วย!” ทักษกรสะอื้น
ให้

เสียงรยยนต์ดังขึ้น ทักษกรหันมอง

“พรไปก่อนนะฤทธิ์ พี่ทินกลับมาแล้ว”

“ไว้ฤทธิ์โทรหانهะ”

“อืม” เธอบอกแล้วรีบออกจากบริเวณนั้นทันที

ทักษกรเร่งฝีเท้าออกจากกริมรั้ว จนถึงลานจอดรถ ทิน
ภัทรเปิดประตูลงมาขมวดคิ้วมองน้องสาว

“ไปไหนมา ทำไมโผล่ออกมาจากตรงนั้น” แววดาคน
ถามเหมือนต้องการจับผิด

“พรไปดูดอกกุหลาบมาค่ะ” เธอแสรังโกหก

ทินภัทรขบขระม พอรู้น้องกับลูกชายศัตรูมีใจต่อกัน
เมื่อก่อนนั้นอาจได้ แต่ตอนนี้ไม่มีทาง พวกมันไม่ใช่เพื่อน
บ้านเหมือนเก่าก่อน แต่คือศัตรูที่ต้องล้างผลาญให้ตายกันไป
ข้างหนึ่ง

“เข้าบ้าน พี่มีเรื่องคุยด้วย”

เธอก้าวตามพี่ชายเข้ามาข้างใน มารศรีมองบุตรชายสี
หน้าหม่นหมอง เสรีจางงานศพสามี หัวใจเธอเหมือนแหลก

สลาย สงสารลูกชายที่ต้องทำงานหนักมากขึ้น กลับบ้านดึกๆ
ดื่นๆ แทบทุกวัน

คนเป็นน้องหย่อนกายลงบนโซฟา เพื่อรอฟังว่าพี่ชาย
จะคุยอะไร ทินภัทรวางแบบบ้านไว้ตรงหน้า แล้วยิ้มเศร้า

“เราไปอยู่บ้านใหม่ด้วยกันนะครับแม่” เขาบอกน้ำตา
เริ่มคลอ มองผู้ให้กำเนิด เห็นสีหน้าแววตาแม่แล้วเจ็บปวด
ทรมาน

“พี่จะไปจากที่นี่เธอคะพี่ทิน!” สีหน้าเริ่มซีดเผือด
ทำไมต้องย้ายไปไม่เข้าใจ

“ใช่!”

“ทำไมคะ ทำไมเราต้องย้ายไป บ้านนี้เป็นบ้านของพ่อ
นะคะ!”

“ก็เพราะมันเป็นบ้านของพ่อไงพี่ถึงต้องขายแล้วย้ายไป
พี่ไม่อยากทนเห็นเพื่อนบ้านเร็วๆ พวกนั้น!” ชายหนุ่มขึ้น
เสียง คนเป็นแม่ น้ำตาเอ่อ

“แต่พรไม่ออกไป ทุกอย่างที่มีมันเกิดขึ้นไม่เกี่ยวกับ
ฤทธิ์แล้วก็พีเนตรเลย”

“ไม่เกี่ยวได้ยังไง สองคนนั้นมันลูกฆาตกรที่ฆ่าพ่อเรา
นะพร!”

มารศรีริมฝีปากสั่น น้ำตาไหลรินออกมา

“พอเถอะลูก ถ้าพีเขาอยากย้ายเราก็ย้ายไป แม่เองก็ไม่
อยากอยู่ที่นี้เหมือนกัน แม่ไม่อยากคิดถึงพ่อไปมากกว่านี้”
สำหรับเธอ ทั้งชีวิตสามีเป็นคนช่วยเหลือ ซุบเลี้ยง ตอนนี้ขาด
ที่พึ่งทั้งทางกายทางใจ มันทรมาณมากเหลือเกิน

ทักษกรน้ำท่วมปาก น้ำตาไหลริน ริมฝีปากมัมแน่น
ร้อยรำนี่มันจะพसानไม่ได้เลยหรือ เธอรักเขา รักมาก
เหลือเกิน

“พีเข้าใจพร แต่เลิกคิดซะ มันเป็นไปไม่ได้ เพราะพีจะ
ไม่ยอมให้มัววันนั้นแน่!” แวตตาแน่วแน่นมองน้องสาว ทักษกรรู้
ดีว่าตนไม่มีทางเลือกไหนเลย

ทกโมงเช้า

นฤฤทธิ์ยืนมองข้างบ้านขนย้ายข้าวของ มองเห็นคนรัก
ก้าวออกมาทอดสายตามาทางเขา นฤฤทธิ์แทบทนไม่ไหว จน
คิดปิ่นรื้อข้ามไป ทว่ามือบางกลับมาจับท่อนขาไว้อย่าง
รวดเร็ว คนถูกจับหันมาน้ำตาคลอหน่วย เนตรอัปสรส่ายหน้า

“อย่าทำแบบนี้ฤทธิ์ พี่กินไม่เหมือนเดิมกับเราอีกแล้ว
ถ้าฤทธิ์ปิ่นข้ามไป เขาต้องแจ้งตำรวจจับเราแน่”

“แต่พี่เนตร พรกำลังจะไปแล้วนะครับ” เสียงทุ้มเริ่มสั่น
เครือ

“ฤทธิ์ยังหาทางติดต่อกับพรได้ไม่ใช่เหรอ ต่อให้ห่าง
กัน ว่างๆ ก็นัดเจอกันก็ได้”

ชายหนุ่มฟังคำพี่กัณฑ์แน่นแล้วระโดดลงมา ร่างพอม
บางก้าวเข้ามาร่วมวง ยืนมองเพื่อนบ้านแสนดีกำลังขนของ
เพื่อจากไป นาลินน้ำตาไหลออกมาอาบแก้ม เนตรอัปสรหัน
มาสบตามารดาแล้วโอบกอดไว้เพื่อปลอบ

รถสิบล้อเคลื่อนหายไปสองคัน คงเหลือแค่คันสุดท้าย และคาดเดาได้ว่า อีกไม่นานเจ้าของบ้านคงติดตามไปด้วย คงไม่ย้อนกลับมาอีกแล้ว ทินภัทรหันมองดวงตาคมวาววับ เห็นเพื่อนบ้านยืนมองแววตาเศร้าหมอง เขาไม่มีวันให้อภัย คนพวกนี้แน่

รถยนต์ส่วนตัวถูกเคลื่อนออกมา ทินภัทรทำหน้าที่ สารทิ มองน้องกับแม่เปิดประตูนั่งลงตรงเบาะหน้าและหลัง รถเคลื่อนออกจากตัวบ้าน นวฤทธิ์หลับตาเพื่อตั้งสติ นาลิน น้ำตานองหน้าเสียดายวันเวลาเคยรู้จักสนิทชิดเชื้อกัน เหตุการณ์เลวร้ายเพียงครั้งเดียว ทำให้ทุกอย่างพังทลายลง

เธอไม่เข้าใจสามีจนถึงตอนนี้ เขาทำแบบนั้นทำไม ทั้งๆ ที่รักทყุดมากถึงขั้นเอ่ยปากตายแทนกันได้ แล้วเหตุใด ถึงลั่นไกนัดนั้นทำให้เพื่อนสนิทต้องตาย เธอเฝ้าถามเขา หลายต่อหลายครั้ง แต่กลับมีเพียงความเงียบงัน ไร้ซึ่งคำพูด ใดออกมา

“ไม่เป็นไรนะคะแม่ เวลาจะช่วยให้ทุกอย่างดีขึ้นเอง”
เนตรอัปสรปลอบมารดา แม่ในใจเธอนั้นเจ็บปวดมาก
เพียงใด เมื่อคนที่รักกลับกลายเป็นศัตรู

รถจอดเทียบหน้าบ้าน มารศรีก้าวลงมามีบุตรสาวคอย
พยุง สองสายตามองไปยังหญิงสาวหน้าตาสะสวย ยืนรออยู่
หน้าประตูเข้าตัวบ้าน เมื่อสองแม่ลูกเดินไป แยกแปลกหน้า
ยกมือไหว้

“สวัสดิ์ค่ะคุณน้า”

มารศรีรับไหว้ แล้วหันมามองบุตรชาย

“นี่ดาวครับ เพื่อนผมเอง”

“เชิญเข้าในบ้านก่อนดีกว่าค่ะ” ดาวรียบอกแล้วเดิน
นำเข้าด้านใน

มาถึงห้องรับแขก สองร่างนั่งข้างกัน ดาวรีย์มองชายหนุ่มแล้วยิ้มให้ มารศรีรับรู้ถึงความผิดปกติบางอย่าง ตกลงเรื่องราวมันเป็นยังไงกันแน่ แล้วหญิงสาวชื่อดาวคือใคร

“นี่เป็นบ้านของดาวนะคะ พอดีว่าดาวย้ายไปอยู่ที่ใหม่กับคุณพ่อ เลยคิดว่าจะปล่อยเช่าค่ะ” หญิงสาวเริ่มอธิบาย “แต่ดาวได้รู้จักกับทินก่อน ทินเปรยว่าอยากได้ที่อยู่ใหม่ ดาวเลยตัดสินใจยกที่นี่ให้ค่ะ”

“ยกให้เธอคะ?” ทักษกรร้องถาม

“ยกให้สิคะ แต่มีข้อแม้คือทินต้องยอมให้ดาวทำงานกับเขาค่ะ” เธอพูดแล้วหันไปอมยิ้มให้ชายหนุ่มอีกครั้ง

มารศรีหันมามองบุตรชายด้วยความไม่เข้าใจ

“ผมกับดาวเป็นหุ้นส่วนกันครับ พ่อคุณดาวลงทุนตั้งบริษัทให้ผมบริหาร”

“พ่อดาวชอบทินนะคะ พ่อมองออกว่าเขาเป็นคนที่มีความสามารถ อีกหน่อยบริษัทที่บริหารคงเจริญมาก”

ทักษกรกัดฟันด้วยความขุ่นใจ เพราะเมื่อก่อนเคยคิดว่าพี่กำลังตกหลุมรักพี่เนตร แต่ไม่นานกลับกลายเป็นอื่นได้โดยง่าย พี่ชายเธอไม่ได้จริงใจกับพี่เนตรเลยสักนิด

ดาวรีย์รู้สึกได้ว่าน้องสาวของหนุ่มอันตนหมายปองไม่พอใจ เลยยิ้มกว้าง

“น้องพรใช้ไหมคะ คุณทินเคยเล่าให้ฟังบ่อยๆ”

“ใช่ค่ะ” ทักษกรตอบเสียงแข็ง

“ห้องของพรที่จัดให้ชั้นบนนะคะ พี่คิดว่าพรน่าจะชอบ”

ทักษกรเฝ้าริมฝีปาก

“ไม่มีที่ไหนที่พรพอใจเท่ากับบ้านที่พรจากมาหรอกค่ะ!” ปลายเสียงติดไม่พอใจ เหลือบมองพี่ชายเห็นสีหน้าแววตาเรียบนิ่ง

“ขึ้นไปดูก่อนดีกว่านะคะ บางทีอาจถูกใจก็ได้”

“พรคงไม่มีทางเลือกหรอกค่ะ ต่อให้ไม่ถูกใจก็เถอะ!”

ทินภัทรขบกราม “พอได้หรือยังพร พาแม่ขึ้นไปข้างบน
เลย!” คนเป็นพี่เริ่มส่งเสียงไม่พอใจ

คนถูกดูหน้าอ รุ่งท่อนแขนมารดาให้ลุกยืน มารศรี
ถอนหายใจเฮือกใหญ่ แล้วเดินออกมาจากวงสนทนา

“ชะเอม พาคุณขึ้นไปห้องชั้นบนหน่อย” ดาวรีย์ส่งเด็ก
ในบ้านทันที

ระหว่างเดินคนเป็นน้องมองพี่กำลังพูดคุยกับผู้หญิงคน
ใหม่ ไปรู้จักกันตอนไหน คุณสนิทสนมอย่างกับคบกันมาเป็นปี
เธอไม่อยากจะเชื่อเลยว่าพี่จะกลายเป็นคนแบบนี้

ร่างสูงใหญ่ก้าวเข้ามาในห้องทำงาน ทินภัทรหันมา
สบตาแล้วระบายลมหายใจ

“มีอะไรให้ช่วยเธอ” เสียงทุ้มเอ่ยถาม

“ช่วยตามน้องสาวให้หน่อยได้ไหมภพ”

ทินภัทรซ่อนสายตามอง สมภพเปรียบเสมือนเพื่อน พี่ที่สนิทสนมกันคอยให้คำปรึกษา เขาจำเป็นต้องมีสมภพคอยช่วยงาน หลังจากก่อตั้งบริษัทจึงจ้างให้มาอยู่ข้างกาย หมอณีดีกรีไม่ธรรมดาเลย ถ้าไม่เพราะการแก้แค้น เขาคงปล่อยให้เพื่อนทำตามใจตัวเอง คงไม่อ้อนวอนให้มาช่วยงาน

“ต้องทำถึงขนาดนั้นเลยหรือ” สมภพย้อนถาม

“ใช่”

สมภพนิ่งไป “ก็ได้”

ทินภัทรมองเพื่อนหายจากห้องไป สมภพเป็นคนไม่ค่อยพูด แต่เวลาให้ช่วยเหลือทำงานอะไร มักสำเร็จเสมอไม่เคยพลาด สัญญาหกปีสำหรับการแก้แค้น หากมีเพื่อนคนนี้คอยช่วย ทุกอย่างคงไม่ใช่เรื่องยาก

ร่างบางวิ่งลงบันไดสีหน้าเข้มขึ้น เร่งฝีเท้าเดินมาจนถึงประตูรั้วบ้าน แล้วโบกแท็กซี่เดินทางต่อ กระทั่งมาถึง

มหาวิทยาลัย ตรงดิ่งไปยังสวนสาธารณะ นวฤทธิ์โบกมือยิ้ม
กว้างทันทีที่เห็นหน้าแฟนสาว

มือบางถูกดึงมากุมไว้ทันทีที่พบหน้า

“ฤทธิ์คิดถึงพรมากรู้ไหม” นวฤทธิ์บอกเสียงแผ่ว

“พรก็เหมือนกัน”

มือถูกจูงให้มานั่งบนเก้าอี้ในสวนด้วยกัน

“บ้านหลังใหม่ดีมากใช้ไหม” น้ำเสียงแฝงความ
เจ็บปวดถามไถ่

“ดีกว่าบ้านเก่า แต่พรไม่เคยรู้สึกดีเลยสักนิด พรอยาก
กลับไปอยู่บ้านหลังเดิมมากกว่า” เธอบอกแล้วซ่อนสายตา
มองแฟนหนุ่มน้ำตาคลอ “พรอยากให้เราอยู่ใกล้กันมากกว่า
นี้”

“ไม่รู้ว่าจะเมื่อไหร่ จะกลับมาเป็นเหมือนเดิมได้” เสียงทุ้ม
เปรย ดวงตาหม่น มันคงไม่มีวันนั้นแล้วใช้ไหม

เธอส่ายหน้า น้ำตาเริ่มไหลริน “พี่กินไม่มีวันยอมแน่”

“จนถึงตอนนี้ ฤทธิ์ก็ยังไม่เข้าใจพ่ออยู่ดี ทำไมพ่อต้องทำให้ทุกอย่างมันพัง!” เขาตะโกนด้วยความอัดอั้น จนคนตัวเล็กต้องเอื้อมมือมาแตะหัวไหล่แผ่วเบา

“ไม่ว่าคุณลุงทำอะไรไว้ ท่านก็ได้ใช้กรรมแล้ว อย่าโทษพ่อเลยนะฤทธิ์ พรเองก็เสียใจมาก แต่พรทำใจได้เพราะรู้ว่าฤทธิ์ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ คนเราเลือกเกิดไม่ได้”

“ถ้าหากพี่ตินคิดเหมือนพรก็คงดี” ดวงตาคมหรือลงน้ำตาคลอ “ฤทธิ์อยากให้เรื่องของเราเปิดเผยกับพวกเขาได้สักที”

“ตอนนี้คงยังไม่ได้ พรก็ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่พี่ตินจะหายโกรธ”

นวฤทธิ์รู้ดีแก่ใจ ในใจคนสูญเสียต้องทรมาณแค่ไหนขนาดเขายังสับสน และไม่เข้าใจว่าพ่อทำร้ายลูกทนต์ทำไม ยิ่งถามเท่าไรพ่อยิ่งไม่ตอบ

“ฤทธิ์คงต้องรอดต่อไป”

“สักวันนะ พรเชื่อว่าเราสองคนต้องได้อยู่ด้วยกัน”

ร่างบางถูกรั้งมากอดไว้แนบกาย กว่าจะได้พบกัน ยาก
แสนยาก วันนี้อายากอยู่ด้วยกันให้นานที่สุด

“ไม่มีวันที่แกจะได้อยู่กับน้องฉันหรอก!” เสียงตะโกนดัง
มาจากด้านหลัง

สองร่างตระกองกอดรีบผละห่าง นวฤทธิ์ลุกยืนหันมา
เผชิญหน้ากับเจ้าของน้ำเสียง

“พี่ทิน!” ทักษณาร้องลั่น เมื่อเห็นพี่ชายยืนส่งสายตาไม่
พอใจมา

“ภพเอาตัวยัยพรมมา!”

สมภพทำตามความต้องการของเพื่อน ทินภัทรสบตา
ลูกศรั้ แล้วตรงเข้ากระซอกคอเสื้อ

“คนอย่างแกไม่มีสิทธิ์มายุ่งกับน้องสาวฉัน!”

“แต่ผมรักพร พี่ทินก็รู้!” นวฤทธิ์ย้อน

ผลัก!

“กรี๊ด! พี่ทินอย่าทำฤทธิ์” ทักษกรกริดร้องด้นรน

เลือดสีแดงสดไหลซึมออกจากริมฝีปาก นวฤทธิ์กุม
แก้มตนเองแล้วสบตาพี่ชายคนรัก

“ผมรักพร ผมรักพรมาตลอด ผมไม่มีวันเลิกรักพร ต่อ
ให้พี่ห้ามก็เถอะ!”

ผลึก!

เสียงหมัดเท้ารัว ทักษกรกริดร้องน้ำตานองหน้า จน
ทรุดกายกอดกับพื้น

“พี่ทินหยุดนะ อย่าทำแบบนี้ พรขอร้อง!”

นวฤทธิ์โน้มไปทั้งร่าง จนยืนแทบไม่ไหว ทรุดกายกอด
กับพื้นตรงหน้า ทินภัทรทอดสายตามองแววตาเยือกเย็น

“ทีหลังอย่ามายุ่งกับน้องสาวฉันอีก!” พุดจบเขาหันหลัง
เดินกลับไปยังรถ

ร่างบางถูกพุงมาที่รถ แล้วขับเคลื่อนออกไป คนตัวเล็กทอดสายตามองนอกระจก สะอื้นให้ไม่หยุด ป่านนี้คนรักจะเป็นเช่นไรบ้าง แล้วใครจะมารับเขา

เกือบชั่วโมงคนเจ็บพุงกายอันอ่อนแรงลุกนั่ง น้ำตาซึมเอ๋อจนล้นขอบออกมา ยกท่อนแขนปาดออก รสเค็มปร่าในปากทำเอาหัวใจสั่นสะท้าน นวฤทธิ์เดินออกมารอรถแล้วโบกแท็กซี่กลับบ้าน ประตูรั้วเปิดออก ร่างบางลุกยืนเห็นน้องก้าวเข้ามารีบเดินไปหา เพราะติดต่อกไม่ได้เลย

ดวงตาเรียวสวยกวาดมองใบหน้าอันเขียวช้ำ จับหน้าน้องเพื่อดูให้แน่ชัด

“ฤทธิ์ ทำไมเป็นแบบนี้!” เนตรอัปสรร้องถาม สีหน้ากังวล

“ผมไม่เป็นไรครับ ผมไปนอนก่อนนะพี่” พุดจบเขาเสียงพี่สาวออกมา แต่ท่อนแขนกลับถูกจับไว้

“ตอบพี่มาฤทธิ์!”

เขาสะบัดท่อนแขนออก

“พี่เนตรปล่อยผมไปเถอะ ผมขอล่ะ” เขาไม่ยอมมี
ปัญหามากไปกว่านี้ แค้นพี่ชายของคนรักก็เกลียดครอบครัว
เขาเข้าไส้แล้ว

“ไปหาพรมาใช้ไหมฤทธิ์!” คนเป็นพี่เคঁนถามไม่หยุด

นวฤทธิ์ไม่ตอบ เดินหนีพี่สาวแทน

“ถ้าฤทธิ์ไม่ตอบ พี่จะโทรไปจัดการเขาเดี๋ยวนี้!” ในอก
ทำไมมันสั่วไหว อึดอัด รอยร้าวนี้คงยากผसान

นวฤทธิ์หันมาน้ำตาคลอ

“อย่าทำให้ผมเจ็บไปมากกว่านี้เลยพี่เนตร แค้นนี้ก็มาก
พอแล้ว”

“เขาไม่มีสิทธิ์ทำกับน้องพี่แบบนี้!”

ชายหนุ่มกัดริมฝีปาก “เขาทำเพราะพ่อเราฆ่าพ่อของ
เขาไงพี่เนตร ถ้าเป็นเราก็คงรู้สึกไม่ต่างกัน!”

เนตรอัปสรเสียบ น้ำตาค่อยๆ รินไหลออกมา มันเจ็บปวดจนไม่อาจอธิบายความรู้สึกได้ เธอหาทางออกกับเรื่องนี้ไม่เจอจริงๆ ความสัมพันธ์เก่าก่อนมันไม่มีอีกแล้ว

“ทำไมต้องเป็นแบบนี้ด้วย!” หญิงสาวคร่ำครวญ

“ผมก็ไม่เข้าใจ ทำไมพ่อต้องทำแบบนี้ด้วย ทำไมพ่อเราต้องเป็นฆาตกร!” นวฤทธิ์ไม่อาจทานทน ริ่งซันซันสองปิดประตูห้อง

ร่างสูงทึบกายลงบนเตียงใช้หมอนปิดหน้า เก็บกลิ่นเสียงสะอื้นเอาไว้ไม่ให้ใครได้ยิน มันเจ็บจนไม่อยากจะหายใจ

ทักษทรุดกายลงนั่งต่อหน้าพี่ชายและมารดา ดวงตาแดงก่ำและซ้ำเพราะผ่านการร้องไห้มาทั้งคืน บ่ายสามโมง พี่ชายเธอให้ชะเอมมาตาม พร้อมคำขู่ว่าหากไม่มา จะไขกุญแจเข้าห้อง เธอจำต้องลงมาทั้งที่ไม่อยากพบหน้าพี่แม่แต่น้อย

“มีอะไรคะถึงตามพรมา” เธอถามเสียงแผ่ว ไม่มองหน้า
พี่ชายแม้แต่บ่อย

มารศรีเห็นบุตรสองคนหมองใจกัน เริ่มไม่สบายใจ

“พี่มีธุระจะคุยกับเรา”

“ว่ามาเลยคะ” หญิงสาวพยายามตัดบท เพื่อให้จบการ
สนทนา เธอไม่อยากให้พี่เข้ามายุ่งกับชีวิตไปมากกว่านี้

“พี่จะส่งเราไปเรียนที่ออสเตรเลีย”

คนฟังชะงักดวงตาเบิกกว้าง ลูกยีนสีหน้าไม่พอใจ

“พรไม่ไป!”

ชายหนุ่มเงยมองแววดาแข็งกร้าว

“แต่แกต้องไป!”

“พี่ทिनอย่ามาบังคับพร พี่ทินไม่ใช่พ่อ!”

ทินภัทรลูกยีน

เพียะ!

ใบหน้าหันตามแรงมือ นิ้วทั้งห้าชี้รอยบนใบหน้าสวย
คม คนโดนตบหันมองพี่ทั้งน้ำตา

“ทินอย่าทำนองแบบนี้!” มารศรีรีบดึงบุตรชายไว้

นิ้วยกชี้หน้าน้องสาว แววดาขุ่นเคือง

“ถ้าพี่ไม่ส่งแกไป แกคงได้เสียกับไอ้ฤทธิ์มันแน่ แกไม่รู้
หรือไม่ว่ามันเป็นลูกของคนพี่ฆ่าพ่อเรานะพร!”

คนถูกตำหนิน้ำตาไหลรินอาบแก้ม

“พรู้ แต่พรแยกแยะได้ ฤทธิ์ทำอะไรผิดเธอคะ ถ้าจะ
ผิดก็คงผิดแค่ฤทธิ์เกิดมาเป็นลูกฆาตกรที่ฆ่าพ่อเรา” หญิง
สาวสะอื้น “แล้วพี่คิดว่าฤทธิ์เขาอยากเกิดมาเป็นลูกฆาตกร
หรือไงกัน!”

คนเป็นพี่กัดฟัน ขบกรามแน่น

“แกจะรักมันลงได้ยังไง ถ้าพ่อมันออกจากคุณแล้วมา
งานแต่งของแก แกคงมีความสุขใช่ไหมพร!”

“พีทินอย่าเอาความคิดตัวเองมาตัดสินคนอื่น!”

“ฉันไม่ตัดสิน แต่ฉันขอบังคับให้แกไปเรียนที่ออสเตรเลีย
เลย ไม่ว่าแกจะยอมหรือไม่ยอม พีทินจะให้ไป!”

“พีทิน!”

“หยุดสักที พ่อได้ใหม่ลูก ทำไมเป็นแบบนี้ อยากรู้ให้
แม่ตายใช่ไหม!” มารศรีกรีดร้องน้ำตานอง ทรวดกายเหมือน
จะเป็นลม

สองพี่น้องรีบเข้าพุงแม่นั่งลงบนโซฟา มารศรีจับท่อน
แขนบุตรสาว

“พร... ลูกไปเรียนตามที่พี่เขาให้ไปได้ไหม ทำเพื่อแม่
สักครั้งเถอะนะแม่ขอร้อง” เธอเองก็ยังไม่ยอมรับไม่ได้ แม้รู้ว่าลูก
นั้นรักนวลฤทธิ์แค่ไหนก็ตาม แต่ชายที่ลูกรักนั้น คือลูกฆาตกร
ฆ่าสามี แม้แต่เธอยังทำใจได้ยาก

“แม่...” เสียงหวานสั่นเครือ ในอกสะท้อน ร่างกาย
เหมือนไร้เรี่ยวแรง

“แม่ขอร้อง นะพรลुक...”

หญิงสาวลุกยืนทั้งน้ำตา แม่ริมฝีปากแล้ววังขึ้นชั้นบน
ปิดประตูห้องนอน โถมกายลงบนพุกหนาน้ำตาไหลจนเประ
เปื้อน ทำยังไงดี น้ำตามันหยุดไม่ได้เลย

นวนฤทธิ์นั่งมองหน้าจอมือถือ ก็ข้อความ ก็คำถามส่งไป
กลับไร้ซึ่งวีแวว น้ำตาชายหนุ่มมองหน้า ไหล่หนาถูกจับบีบ
แผ่วเบา คนเป็นพี่ทรุดกายลงเคียงข้างช่วยน้องคลายความ
เศร้าด้วยการปลอบโยน นวนฤทธิ์กัตรีริมฝีปากแน่น เพื่อ
ลดทอนความเจ็บปวดภายใน ทว่ามันไม่ได้ช่วยอะไรเลย

“พรไปแล้วพี่เนตร” เสียงแผ่วเครือบอกพี่สาว น้ำตา
เริ่มไหลออกมา

มือพี่ลูบศีรษะน้อง “ถ้าพรเป็นคู่ของฤทธิ์สักวันพี่เชื่อว่า
ฤทธิ์กับพรต้องพบกันอีก”

ชายหนุ่มส่ายหน้า น้ำตาอาบแก้ม

“ผมอยากเจอพร แต่พรไม่ให้โอกาสผมเลยพีเนตร”

“บางที...” เพียงแค่คิดถึงใบหน้าคนคนนั้น หัวใจก็รัว
ราน “พรอาจอยากล้าลาแต่ไม่มีโอกาส”

“พรส่งข้อความมาแค่ให้ผมรอ แล้วผมควรทำยังไง”

เธอยิ้มบางๆ “รอเท่าที่ใจเรารอได้”

นฤฤทธิ์นั่งเสียบ ใจของเขาขอได้เสมอไม่ว่านานเท่าไร
ขอเพียงอีกใจไม่ผันแปรมีใครไปก่อน เขาพร้อมเจอเธออีก
ครั้ง ไม่ว่าจะกี่ปีก็ตาม

////////////////////

บทที่ 2

จุดเริ่มต้น

เสียงประตูเปิดออก ชายรูปร่างสันทັดก้าวออกมาด้านนอก หลับตาสูดลมหายใจเข้าปอดแสงภายนอกทำเอาเขาต้องหลับตาลง สองเท้าย่างก้าวมาจนถึงป้ายรถเมล์ ไม่มีใครมารับ เขาหัวเราะในลำคอ กระทั่งลูกคงไม่ยากพบหน้า ญัฐกรยกมือปาดน้ำตาออกลวกๆ แล้วสูดลมหายใจเข้าปอดเพื่อเพิ่มความเข้มแข็ง

“พ่อคะ” เสียงหวานแผ่วเบาเรียก เขาหันมองสบตากับบุตรสาว

ผ่านมาสี่ปี เนตรอัปสรกลายเป็นสาวสวย หน้าตาหมดจด ช่างๆ มีบุตรชายยืนอยู่ นวฤทธิ์หล่อเหลาไม่แพ้เขาตอนหนุ่มเลย

“เนตร ฤทธิ์!” คนเป็นพ่อเรียกชื่อลูกสองคนแล้วยิ้มกว้าง

“เรามาจับรับ ขึ้นรถก่อน” นวฤทธิ์บอก แล้วดึง
กระเป๋าจากมือบิดาใส่ไว้เบาะหลัง

ประตูเปิดออก วัชรกรแทรกกายนั่งตรงเบาะหลัง นว
ฤทธิ์ทำหน้าที่สารพัดโดยมีพี่สาวอยู่ตรงเบาะหน้าคู่กัน คนเป็น
พ่ออีกอีก อยากรวบรวมลูกพูดคุยด้วย แต่เขาไม่กล้า เพราะลูกคง
รังเกียจที่มีพ่อชู้คุณเช่นนี้

“พ่อออกมาก่อนทำไมคะ เนตรไปรอพ่อกับฤทธิ์ที่หน้า
ประตูมาค่ะ”

คนเป็นพ่อเพยอยิ้ม “พ่อ...คิดว่าไม่มีใครมา” เสียง
อ้อมแอ้มบอกกล่าว แล้วมองลูกจากเบื้องหลัง

เวลาสี่ปีลูกโตขึ้น พวกเขาสองคนมาเยี่ยมทุกเดือน แต่
ไม่เคยรู้สึกว่าคุณเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมากเท่าครั้งนี้เลย

รถจอดเทียบหน้าร้านกาแฟและขนมเค้ก สองพี่น้อง
เปิดประตูลงมา หญิงกลางคนรูปร่างผอมบางรีบมาต้อนรับ
เธอสบตาสามีน้ำตาลคลอ เพราะสุขภาพทำให้เธอมีโอกาสไป
เยี่ยมสามีบ่อยครั้ง

“เป็นยังไงบ้าง ไม่สบายอีกหรือคุณ” สามิถามเสียง
แผ่ว ค่อยๆ ก้าวเข้าหาภรรยา

“เหมือนเดิมจะ สามวันดีสี่วันไข้”

“เราเข้าไปในร้านกันก่อนเถอะค่ะ”

นาลินพยักหน้าช้าๆ แล้วเดินเข้าร้าน อนุรักษ์กวาดตาม
องรอบๆ ด้วยความแปลกใจ ร้านนี้เป็นของลูกงั้นหรือ สี่ปี
ผ่านมา ทุกคนเติบโตได้ดีจริงๆ

“ร้านสวยมากนะเนตร” คนเป็นพ่อเอ่ยชม

“ฤทธิ์กับเนตรช่วยกันเก็บเงินแล้วเปิดร้านนี้ขึ้นมาค่ะ”
นาลินยิ้มกว้างด้วยความภูมิใจ

“เนตรได้ทำในสิ่งที่รักพอก็ดีใจด้วย” เขารู้ว่าลูกสาว
ชอบทำขนม เคยคิดว่าจะเก็บเงินเปิดร้านให้ แต่กลับมาเกิด
เรื่องเสียก่อน

ดีที่ทุกคนไม่ขวัญเสียกับเรื่องที่เกิดขึ้นกับเขา ใช้ชีวิต
ต่อไปอย่างเข้มแข็ง มั่นนำภูมิใจมากจริงๆ เนตรอัปสรเดิน

เข้ามาจนถึงหลังร้าน มีทางเชื่อมต่อไปยังบ้าน แล้วพากันไป
ยังห้องนั่งเล่น สีคนนั่งตรงข้ามกัน

“ร้านเปิดนานหรือยังเนตร” คนเป็นพ่อเอ่ยถาม

“ปีกว่าค่ะพ่อ ขนมหงอกเรามีเจ้าประจำส่งไปขาย ทำ
แทบไม่ทันเลยคะบางที” มองดูพ่อแล้วหัวใจมันปวดร้าว เธอ
รู้สึกสนิทใจเช่นวันวาน กระจันก็ยังคงมีความคลางแคลงภายใน
อยู่

เหตุการณ์เมื่อสี่ปีก่อนมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ แล้วทำไม
พ่อถึงต้องยิงคุณลุงยุตด้วย เธอไม่เข้าใจเลย พ่อกถามพอกีเอา
แต่เงียบ แล้วไล่เธอกลับบ้านตลอด

“คุณก็ทำงานที่ร้านกับพวกเราไปเลยดีกว่าค่ะ ตอนนี้
ออเดอร์ขนมเราเยอะมากทำแทบไม่ทันเลย” นาลินบอกสามมี

เขายิ้มกว้าง “แบบนั้นก็ดี ผมเองก็อยากทำงานที่บ้าน
เหมือนกัน”

เนตรอัปสรและน้องถามสารทุกข์สุกดิบพ่อได้สักพัก ถึง
คราวต้องเปิดร้านเลยต้องแยกตัวไปทำงาน นาลินสบตาสามมี

น้ำตาไหลรินออกมา ริมฝีปากสั่นระริก คำบางคำมันอัดแน่น
อยู่ภายใน ไม่มีโอกาสได้เอ่ยออกมา

“ลูกไม่อยู่แล้ว ฉันขอถามอะไรคุณหน่อยได้ไหม”

คนเป็นสามีหลับตานิ่ง แล้วระบายลมหายใจ

“ผมรู้ว่า คุณจะถามอะไรนา ผมตอบคุณได้แค่... ผมทำ
เพื่อทุกคน สิ่งที่ผมทำลงไป มันอาจไม่ถูกต้อง แต่ผมหวังดี
กับทุกคนจริงๆ”

นาลินสะอื้น “ความหวังดีของคุณ ได้ทำลายหัวใจลูกไป
แล้ว”

คนเป็นพ่อชะงัก มองภรรยาแววตาหม่น

“ผมต้องรักษาสัจจะกับคนตาย ผมพูดไม่ได้เด็ดขาด!”

เธอยกมือทูปอกสามี น้ำตาไหลริน อยากถามแต่ตอนนี้
ไม่อยากรู้ แค่เขากลับมา เริ่มต้นใหม่ก็ดีแล้ว

ภาพจากกล้องถูกส่งให้ดู ทินภัทรมองรูปมากมายใน
นั้น หัวใจกระตุกดูเมื่อเห็นใบหน้าของผู้หญิงที่เขาเคยหมาย
ปอง กรามถูกขบแน่น เมื่อเห็นภาพชายอีกคนซึ่งเป็นฆาตกร
ฆ่าพ่อ ได้รับอิสรภาพ ยังมีหน้ามายิ้มระรื่น พวกมันมีความสุข
แต่ครอบครัวของเขาต้องเจ็บปวด ทำให้รู้สึกยังไม่ได้
ทรมาณอยู่กับฝันร้ายซ้ำๆ

“พวกมันขายของกันดีไหมที่ร้านนั้น” เขาถามเสียงเข้ม
ดวงตายังคงจ้องมองภายในกล้อง

“ขายดีมาก ลูกค้าเยอะทีเดียว” สมภพตอบ

“คงมีความสุขกันมากสินะ ถึงได้ยิ้มหน้าบ้านแบบนี้”
เขาคำรามในลำคอ สมภพทำได้แค่เสียบ ไม่ให้ความเห็นใดๆ

เขาวางกล้องไว้ตรงหน้าเพื่อน แล้วระบายลมหายใจ

“รายได้ดีแค่ไหน ที่ร้านขนมเค้ก”

“เกือบหมื่นต่อวันละมั้ง เท่าที่คำนวณ รู้สึกว่าจะส่งขนม
เค้กขายตามร้านด้วย”

รอยยิ้มเหี้ยมผุดจากริมฝีปาก ดวงตาเรียวคมหรือล่ง

“ไปสืบให้หน่อยว่าชายที่ไหนบ้าง”

“ได้จะไปสืบให้”

เสียงประตูปิดลง สมภพออกจากห้องไป ร่างสูงใหญ่ลุก
ยืนมือล้วงกระเป๋ากางเกง แล้วเดินมาหยุดตรงหน้าต่าง วิว
กรุงเทพฯ ค่ำคืนยังคงสวยเหมือนเดิม แต่เขาไม่อาจชื่นชม
เมื่อความแค้นมันฝังแน่นในอก พวกมันต้องชดใช้ในสิ่งที่ทำ
กับครอบครัวของเขา เกมนี้กำลังจะเริ่ม

ของเอกสารถูกวางตรงหน้า ทินภัทรหยิบมาเปิดดูด้าน
ใน เห็นรายชื่อร้านอาหารราวสี่สิบรายชื่อ คิ้วเข้มขมวด ริม
ฝีปากกระตุก มองกระดาดขาวตาเยือกเย็น เขาวางมันลง
ตรงหน้า แล้วพसानมือ ซ้อนสายตามองสมภพ

“มีแค่นี้หรือ” เขาถามเสียงเบา ทว่าในใจกลับครุกรุ่น
ด้วยแรงแค้น

“ใช่ มีแค่นี้”

“ไม่น้อยเลย” เสียงละเมอออกจากปาก “คงใช้เวลาสัก
พักกว่าจะจัดการเรียบร้อย”

“คิดจะทำอะไรทีน” สมภพถามเสียงเคียด

เขาชะงักแล้วมองเพื่อน

“ก็ทำให้พวกมันไม่เหลืออะไร ต้องดิ้นรนทุกขุทรมาน
เหมือนที่ฉันเป็นไง” น้ำเสียงเยือกเย็นบอกแก่เพื่อน เขาไม่มี
ทางเห็นมาตรการสวยงามแน่

“แต่คนอื่นไม่เกี่ยวไม่ใช่หรือทีน”

“ไม่เกี่ยวข้องไง” ทีนภัทรย้อนถามเพื่อน

“นายณัฐกรนั้นผิดอยู่แล้ว แต่ลูกของเขาสองคนไม่ได้
เกี่ยวอะไรด้วย”

ปัง!

เสียงทุบโตะดัง แวตาวาวโรจน์มองเพื่อนอย่างไม่เชื่อ
สิ่งที่ได้ยิน

“ทั้งที่พวกนั้นรู้ว่าพ่อตัวเองทำผิด ยังยิ้มหน้าระรื่นมี
ความสุขตอนพ่อออกจากคุก มันเคยสำนึกในสิ่งที่ทำกับ
ครอบครัวฉันบ้างไหม พวกมันทำมาหากินกอบโกยเงินทอง
มากมาย โดยไม่เคยนึกถึงครอบครัวฉันสักนิดเดียว!”

สมภาพไม่ยอมขัดแย้งกับเพื่อน เลยตัดสินใจเงียบ คน
โมโหเลยทรุดกายลงนั่งอีกครั้ง

“ขอบใจมากภาพ นายไปพักผ่อนเถอะ”

ชายหนุ่มระบายลมหายใจแล้วก้าวออกจากห้อง ทิน
ภัทรยกหูโทรศัพท์ติดต่อลูกน้องทันที

“ภาริทยเข้ามาพบฉันหน่อย”

“ได้ครับท่านประธาน”

ภาวิทย์ก้าวเข้ามาในห้อง ผสานมือไว้ด้านหลัง เมื่อหยุดยืนหน้าโต๊ะทำงานเจ้านาย ทินภัทรวางเอกสารรายชื่อร้านอาหารที่สั่งซื้อขนมจากคีตรูไว้ตรงหน้า

“นี่คือ...” ภาวิทย์ถามสีหน้ามึนงง

“ติดต่อร้านพวกนี้ แล้วบอกพวกเขาว่าให้ยกเลิกการสั่งซื้อขนมจากร้านอิงอุ่น โดยมีผลตอบแทนหนึ่งล้านบาท พร้อมขนมจากร้านเบเกอร์ชื่อดัง ที่จะจัดส่งให้ทุกวัน”

ลูกน้องหน้าถอดสี ไม่เข้าใจว่าทำไมเจ้านายต้องลงทุนกับร้านพวกนี้ด้วย

“แน่ใจแล้วหรือครับ” ภาวิทย์ถามด้วยความหนักใจ

“สั่งให้ไปทำอะไรก็ไปทำเถอะ!”

“ได้ครับ” เขารีบก้มหน้ารับคำสั่งแล้วเดินออกจากห้องไป

เสียงโทรศัพท์ในร้าน กระทั่งมือถือดังระงมไม่หยุด
เนตรอับสรรับสายสีหน้าเครียด รวสิบนาที่จึงวางลงแล้ว
ถอนหายใจเฮือกใหญ่ ผ่านไปไม่นานโทรศัพท์ดังขึ้นอีก เป็น
เช่นนี้ครึ่งวัน หญิงสาวมองรายชื่อร้านอาหารที่เคยสั่งขนม สีส
สิบเอ็ดร้านโทรมาขอยกเลิกออเดอร์ทั้งหมด ฟรุ้งนี้ไม่มีร้าน
ไหนต้องการขนมอีกแล้ว มือบางยกกุมขมับสีหน้าเครียด มัน
เกิดอะไรขึ้นกันแน่

“เกิดอะไรขึ้นเธอลูก” นาลินถามบุตรสาว เมื่อเห็นสี
หน้า

“ร้านอาหารที่สั่งขนมเราขอยกเลิกออเดอร์ครับแม่” นว
ฤทธิ์ตอบแทน

คนเป็นพ่อขมวดคิ้วสีหน้าเครียด ไม่คิดว่าพอดตนเองมา
อยู่ด้วย ลูกจะเกิดปัญหาแบบนี้ หรือเพราะเขาเป็นคนขี้คุก
ลูกค้าเลยไม่อยากสั่ง

“เพราะพ่อหรือเปล่า พ่อไม่ดีเองลูก”

สองพี่น้องจ้องมองบิดา “พ่ออย่าพูดแบบนี้สิคะ!”

“ใช้พ่อ มันไม่เกี่ยวเลย ไม่มีใครรู้เรื่องนี้ อาจเกิดปัญหา
กับขนมของเราหรือเปล่า” นวฤทธิ์แย้งอีกคน

ทำอย่างไรก็คิดไม่ออก ถ้าหากขนมมีปัญหาทางร้านสั่ง
ไปก็ต้องบอกเหตุผล แต่ตอนนี้ไม่มีอะไรเลยนอกจากบอกว่าทาง
ร้านมีปัญหาเรื่องเงินแทบทุกร้าน

“ไม่ใช่หรอกพี่ว่า ถ้ามีปัญหาที่ขนมเขาก็ต้องบอก นี่
บอกพี่แค่เรื่องปัญหาการเงิน!”

“แล้วเราจะทำยังไงกันดีล่ะลูก” นาลินถามเสียงเครือ
หากขาดรายได้ตรงนี้ไปคงแย่แน่

“เนตรจะลองเอาขนมเราไปให้ร้านอื่นชิมดูค่ะ”

นวฤทธิ์พยักหน้าช้าๆ เมื่อมีความคิดตรงกับพี่สาว แต่
เขาคงปล่อยไปไม่ได้ มันแปลกที่อยู่ดีๆ ร้านอาหารที่ทำธุรกิจ
กับเราจะยกเลิกหมดทุกร้านแบบนี้

ต๊ะ!

เสียงมือถือดั่งขึ้น เนตรอัปสรริบหิบบขึ้นมาแล้วกด
รับสาย

“คะ”

“สวัสดีคะ ดิฉันโทรจากบริษัทไคลแม็กซ์นะคะ”

“อ้อคะ” บริษัทนี้เธอรูจัก แต่ระหว่างบริษัทชื่อดังกับ
ร้านขนมเล็กไม่ได้มีความเกี่ยวข้องอะไรกัน แล้วเธอคนนี้โทร
มาทำไม

“ดิฉันอยากสั่งขนมคุณสักหน่อยนะคะ”

คนฟังตาลุกวาวขึ้นมาทันที ไม่คิดว่าโชคจะเข้าข้าง

“คะ จะสั่งอะไรบ้างคะ!”

“สั่งวันละสามร้อยชิ้นนะคะ เอาเค้กช็อกโกแลตหน้านิ่ม
เค้กมะพร้าวใบเตย มาคารอง ขนมปังเนยสด ขนมปังไส้ครีม
ขนมเปียกไข่เค็ม อย่างละห้าสิบชุดค่ะ”

หญิงสาวรีบจตอเดอร์ “คะ”

“มาส่งเจ็ดโมงนะคะ เอาไว้ที่รปภ. หน้าบริษัทได้เลย
เดี๋ยวรปภ. จะจ่ายเงินให้คุณเองค่ะ”

“ค่ะ ขอบคุณมากนะคะ” เธอวางสายแล้วถอนหายใจ
หันม้ายิ้มกว้างกับครอบครัว “พู่นี่มีมือถือสามร้อยชิ้นค่ะ
แม่!”

ทุกคนยิ้มด้วยความดีใจ ไม่คิดว่าจะโชคดีแบบนี้

ประตูห้องทำงานเปิดออก เจ้าของห้องเงยหน้าจาก
หน้าจอคอมพิวเตอร์มองลูกน้อง ภาวิทย์ก้าวเข้ามาแล้วยืน
ตรงหน้า

“ผมจัดการเรื่องที่ท่านประธานสั่งเรียบร้อยแล้วครับ”

ประธานหนุ่มกระตักยิ้มมุมปาก “แล้วสั่งให้มาส่งวัน
ไหน”

“พู่นี่ตอนเจ็ดโมงเช้าครับ”

“ดี! สั่งต่อไปอีกติดกันสักห้าวันแล้วกัน”

“ได้ครับ”

ภาวิทย์ออกจากห้อง ทว่ากลับมีหญิงสาวหน้าตาโฉบเฉี่ยวทันสมัยเข้ามาแทน ดาวรีย์ยิ้มกว้างทันทีที่พบหน้าเจ้าของห้อง เธอทรุดกายนั่งบนโซฟา แล้วเท้าค้ำจ้องมองทินภัทรยิ้มกว้าง

“มาทำอะไรครับวันนี้” เขาแสรังถาม

“แกล้งลีมหรือคะ?”

เขาแสรังกรอกตาไปมา “ไม่รู้สิครับ อยากทานอะไรล่ะครับ”

คนถูกเอาใจเลยยิ้มหวานให้ทันที

“อาหารญี่ปุ่นค่ะ อยากทานมาก”

“ไปเดินแบบมาเหนื่อยหรือครับ”

“นิดหน่อยค่ะ”

เขาก็มองหน้าจอบคอมพิวเตอร์ต่อ “รอผมสักครู่
นะครับ ขอทำงานให้เสร็จก่อน”

“ได้ค่ะ”

เวลาผ่านไปราวชั่วโมง ริมฝีปากบางเริ่มเม้มสนิท ก่อน
หน้าเธอเดินสวนกับภಾವิทย์ ซึ่งปกติแล้วภಾವิทย์จะไม่ค่อยได้
เข้าห้องประธานสักเท่าไร เพราะต้องคอยประสานงานกับ
ต่างประเทศ แต่วันนี้มาห้องนี้มันน่าแปลกมาก

“เอ่อทินคะ”

คนถูกเรียกเงยหน้าจากจอบคอมพิวเตอร์ แล้วมองเพื่อนสาวคน
สนิท

“ครับ”

“คุณภಾವิทย์มาทำไมเธอคะวันนี้”

คนถูกถามชะงักเล็กน้อย

“ผมวานให้คุณภಾವิทย์ทำธุระให้หน่อยครับ” เขาบอกตาม
ตรง

“จู่อะไรเหอคะ”

ชายหนุ่มยิ้มเศร้า “เรื่องศัตรูของผม!”

คนถามเสียใจไม่เอ่ยอะไรอีก ตลอดเวลาที่ผ่านไป เธอรู้ว่าเขารู้สึกเช่นไร ต้องสูญเสียพ่อที่เป็นเสาหลัก เธอเข้ามาช่วยเหลือประคับประคองเขาในเวลานั้น ตัวทिनภัทรเองเป็นผู้ชายที่เก่งมากคนหนึ่ง เขาฝ่าฝืนอุปสรรคมากมายจนกลายเป็นประธานบริษัทยักษ์ใหญ่

สีหน้าแววตาของทिनภัทร บ่งบอกให้รู้ว่าความเจ็บปวดในอดีตไม่จางหาย เธอเองไม่ยอมให้เขาจมอยู่กับความทุกข์เช่นนี้เลย แต่มันไม่มีหนทาง หรือการแก้แค้นที่เขาต้องการ จะเป็นหนทางช่วยปลดปล่อยให้ทिनภัทรมีความสุขได้

“แล้วจะแต่งงานกับดาวเมื่อไหร่ล่ะคะ” ดารารีย์แสรังถาม เพื่อให้อีกฝ่ายยิ้มออก

เขาหันมาสบตา “แต่งงานนี้เลยไหม”

หญิงสาวยิ้มกว้าง “เอาจริงเหอคะ!”

“จริงสิครับ”

คนตัวเล็กหน้าอ “ไม่เอาดีกว่าค่ะ ทินทำแต่งงาน เตียวดาวเหงาแย่ ขอเป็นโสดไปก่อนดีกว่า”

ทินภัทรหัวเราะในลำคอ ทำเอาคนคาดหวังเช่นเธอพลอยโล่งใจระคนดีใจไปด้วย อย่างน้อยได้เห็นรอยยิ้มของเขาก็ยังดี

ขนมสามร้อยชิ้นถูกขนวางไว้ตรงเบาะหลัง และช่องเก็บสัมภาระของรถ เนตรอัปสรตรวจดูความเรียบร้อยอีกครั้ง แล้วรีบนั่งเบาะหน้าเพื่อเดินทางไปส่งตามความต้องการของลูกค้า นวฤทธิทำหน้าที่สารทึ ให้พอกับแม่เฝ้าร้าน

รถจอดตรงลานกว้าง สองคนเปิดประตูลงมา นวฤทธินำรถเข็นมากางออก แล้วหยิบกล่องโฟมบรรจุขนมมาวางไว้ เนตรอัปสรถือถุงขนมติดตามจนถึงหน้าบริษัท พนักงานรักษาความปลอดภัยออกมารอรับ พร้อมหญิงสาวหน้าตาสะสวย เธอยกมือไหว้ แล้วรับของ

“ขอบคุณมากค่ะ” เนตรอัปสรบอก

“นี่ค่าขนมของคุณค่ะ” พนักงานสาวส่งซองใส่เงินให้ เนตรอัปสรรับมา ก่อนหยิบกระดาษโน้ตส่งให้มาอีก “ส่วนนี้เป็นออเดอร์ของวันพรุ่งนี้นะคะ”

นวกฤทธิศลียิ้มออกมาด้วยความยินดี เนตรอัปสรสบตาน้องแล้วระบายยิ้ม

“ได้ค่ะ พรุ่งนี้ส่งตรงนี้ที่เดิมใช้ไหมคะ”

“ใช่ค่ะ”

สองคนเดินกลับมาที่รถ แล้วเปิดประตูประจำที่คนขับ นวกฤทธิศลีขึ้นรถออกเพื่อกลับร้านทันที

การกระทำของทั้งสองอยู่ในสายตาของประธานบริษัท เขานั่งอยู่ในรถไม่ห่างกันมากนัก เมื่อนวกฤทธิศลีขึ้นรถ ส่วนตัวออก เขาเลยหันไปส่งลูกน้อง

“วิฑูรย์ออกรถขับไปให้เฉี่ยวท้ายคันหน้านั้น!”

คนถูกสั่งหันมาสีหน้าสับสน “แน่ใจหรือครับท่าน
ประธาน”

“สั่งให้ทำอะไรก็ทำไป!”

“ครับๆ ได้ครับ”

รถเคลื่อนออก ไส้จี้รถคันหน้าติด ก่อนเหยียบคันเร่ง
โครม!

เจ้าของรถคันหน้าชะงักเมื่อทรงรถออกกระแทกหน้ารถ
นวมฤทธิมองผ่านกระจกเห็นคนขับรถที่ชนก้าวลงมา เขาเลย
เปิดประตูแล้วตรงไปหาเพื่อเจรจา

“ขอโทษด้วยครับ” วิฑูรย์บอก แล้วยิ้มแห้งๆ

“รถก็ไม่มีนะครับ ทางก็กว้าง คุณไม่น่าชนเลย!” นว
ฤทธิบ่น

“เรียกประกันดีกว่าครับ”

ทินภัทรมองลูกน้องพูดคุยกับศัตรู ดวงตาเรียวคมหรือล่ง
เมื่อเห็นหญิงสาวเปิดประตูลงมา เนตรอัปสรเห็นแต่ในรูป ตัว
จริงกลับงดงามยิ่งกว่า นับวันเธอยิ่งผูกผาดจนหัวใจเขาเต้น
ไม่เป็นจังหวะ ถ้าหากเราไม่ได้เป็นศัตรูกัน เขาคงจริงจังกับ
ผู้หญิงคนนี้แน่นอน

“ตกลงกันได้หรือยังฤทธิ” เสียงหวานถามน้อง แล้วมอง
คนขับรถคันที่ชน วิฑูรย์จ้องมองใบหน้านางงามของหญิงสาว
ที่มาสมทบ ทำเอาใจเขาสั่นทีเดียว

“เรียกประกันสิครับ!” นวฤทธิ์บอกเสียงแข็ง คนได้ยิน
สะดุ้งแล้วรีบยกมือถือมากดโทรหาประกันทันที

“คงนานแน่ใช่ไหมฤทธิ” คนเป็นพี่ถามเสียงเครียด

“ก็คงสักพักครับพี่เนตร”

“พี่น้องแท้ก็ช็อกกลับไปก่อนแล้วกัน เป็นห่วงพ่อกับแม่อยู่
ร้านกันแค่สองคน”

“ครับ”

เนตรอัปสรกลับไปหยิบกระเป๋ามาสะพาย แล้วเดินตรงไปยังป้ายรถเมล์หน้าบริษัททันที ทินภัทรรีบข้ามจากเบาะหลังแล้วนั่งด้านหน้าแทน ขับเคลื่อนรถออกไปอย่างรวดเร็ว จนนวุทธิ์งุนงงกับสิ่งที่เกิดขึ้น เช่นเดียวกับวิฑูรย์

ร่างบางหยุดยืนรอรถ สายฝนเริ่มเทกระหน่ำลงมา เธอถอนหายใจมองสายฝนด้วยความเศร้า เหมือนย้อนกลับไปสู่วันวาน ครั้งเมื่ออยู่บ้านเก่า ที่เคยเดินกลับบ้านกับพี่ทิน พี่ชายแสนดี ในวันนั้นเขาอมเปียกเพื่อกางร่มให้

ซ่า!

ยังไม่ทันได้ละความคิด น้ำข้างทางกระเด็นมาใส่ร่างบนป้ายรถเมล์จนเปียกโชก รถคันนั้นจอดนิ่ง ทินภัทรจ้องมองแล้วขบขมปากแน่น

แต่นี้มันยังน้อยไป!

เขานึกคำรามในใจ แล้วเคลื่อนรถออกไป ปลอ่ยให้หญิงสาวยืนอ้าปากค้างอยู่ตรงนั้น

////////////////////

บทที่ 3

เหลือแค่ความทรงจำ

दनัยกวาดตามองหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ หน้าตาหล่อ
เหลา อัดชื่นชมในความสามารถไม่ได้ ยิ่งเห็นเขานั่งเคียง
บุตรสาวยิ่งทำเอาหัวใจคนเป็นพ่อพองโต คบหากันมาก
หลายปี เขาอยากให้เป็นฝั่งเป็นฝาเสียที ถ้าได้แต่งงาน
ผู้ชายเพียบพร้อมเช่นทินภัทร ยิ่งส่งเสริมกันมากขึ้นไปอีก

“คุณพ่อตามทินมาทำไมเหรอกะ” หญิงสาวถาม แล้ว
สบตาบิดาเพื่อฟังคำตอบ

“พ่อก็มีธุระอยากจะทำกับทินหน่อยนะ”

“เรื่องอะไรเหรอกะ” คนเป็นลูกยังคงซักไซ้

दनัยยิ้มอ่อนโยน แล้วหันมองไปที่ลูกเขย

“กับยัยดาว คบหากันมานานเท่าไรแล้วล่ะ”

“เกือบห้าปีแล้วครับ” ทินภัทรตอบตามตรง

“แล้ว.. มีแพลนจะขอลูกสาวอ่าบั้งใหม่” ดนัยถามแล้ว
จ้องมอง สีหน้าจริงจัง คนถูกถามแววตาเรียบนิ่ง ภาพใคร
บางคนผุดขึ้นมา มันไม่มีทางเป็นไปได้เลย

“มีครับ” เขาตอบแล้วเหลือบมอง “ผมขอหลายครั้ง
แล้ว แต่ดาวยังไม่ตอบตกลงเลยครับ”

คนเป็นพ่อหันมองลูกสาวเล็กคิ้วสูงด้วยความสงสัย

“อยากขึ้นคานเหรอยัยดาว เพอร์เฟคขนาดทิน ลูกยังไม่เอาอีก”

หญิงสาวหัวเราะแผ่ว “แหมพ่อคะ ใครจะอยากโสด
ดาวแค่อยากทำงานอีกสักพักนะคะ”

“ทำอย่างกับทินจะเลี้ยงลูกไม่ได้”

“ตอนนี้ดาวยังสวยอยู่นี้คะ ต่อไปแต่งงานก็ต้องมีลูก ให้
ดาวไปเดินแบบจะมีใครดู จริงไหมคะ”

“ไม่มีใครดูดาวก็ไปทำงานกับทินสิ เรานะเป็นผู้บริหาร
เหมือนกันไม่ใช่เธอ”

ทินภัทรอมยิ้ม เหมือนเห็นผู้มีพระคุณคุยกับบุตรสาวด้วยความเอ็นดู ทำให้นึกถึงเรื่องในอดีต ช่วงเวลาที่มีพ่ออยู่ มันมีความสุขมากเหลือเกิน ช่างบ้านเป็นเพื่อนสนิทกัน คอยไปมาหาสู่จนเกิดเป็นความรักความผูกพัน จนหัวใจเขาคิดเกินเลยไปไกล ตอนนี้มันกูไม่กลับ แต่ก็ไม่อาจทำอะไรได้นอกจากเก็บความเจ็บปวดไว้แล้วก้าวต่อ

คนสวยแบ่ปากทันที “ดาวไม่อยากทำงานบริหารนี้คะ พ่อ ดาวชอบทำงานบันเทิงมากกว่า”

คนเป็นพ่อถอนหายใจเฮือกใหญ่ แล้วมองไปยังชายที่หมายปอง เห็นส่งรอยยิ้มกลับมาทำเอาชายกลางคนเบาใจ เพราะจากสีหน้าแววตา ทินภัทรคงไม่มีทางปับใจให้ใครแน่

“ทินว่ายังไงดี” เขาเอ่ยถามว่าที่ลูกเขยบ้าง

คนถูกถามเหลือบมอง แล้วยิ้มอ่อนโยน

“แต่งงานกันไหมครับดาว ผมไม่หยากรอแล้ว คุณพ่อเร่งขนาดนี้คุณยังใจร้ายอยู่อีกเหรอ” เขาถามเสียงทุ้มแผ่ว ดวงตาทอประกายทอดมอง

คนถูกขอแต่งงานชะงักดวงตาเบิกกว้าง ผิวแก้มเริ่มแดงไม่เคยเห็นเขาทำแบบนี้มาก่อน ปกติเธอมักล้อเล่นกับทินเสมอ เกี่ยวกับเรื่องแต่งงาน แต่คราวนี้ดูเหมือนเขากำลังจริงจังกับมัน

“แน่ใจแล้วหรือคะทิน” เธอไม่รู้ว่าควรตอบตกลงดีไหม เพราะบางครั้งรู้สึกได้ว่าทินมีอะไรบางอย่างในใจ ซึ่งมันเป็นเหมือนกำแพงสูงตระหง่านที่ตนไม่สามารถปีนข้ามไปได้

เขาระบายยิ้ม “แน่ใจสิครับ ถ้าผมไม่อยากแต่ง ผมไม่ขอคุณหรือกนะดาว” ดาวรียช่วยเหลือเขามากเหลือเกิน มากจนไม่อาจมองใครได้อีก เขาแน่ใจว่าอนาคตข้างหน้าเธอคงเป็นแม่ที่ดีของลูกได้ เพราะสำหรับคนในหัวใจ มันไม่มีทางเป็นไปได้อีกแล้ว

ดาวรียยิ้มกว้างกว่าครั้งไหนๆ พยักหน้าแล้วเหลือบมองบิดาสีหน้าเข้มขึ้น ดนัยเลยแสรังถอนหายใจด้วยความโล่งอก

“เฮ้อ.. ค่อยยังช้านี้กว่าลูกอาจจะหาสามีไม่ได้ต้องอยู่บนคานแล้ว”

“โถ่ พ่อคะ!” คนเป็นลูกร้องเสียงหลงหน้าอ

ทินภัทรหันมองว่าที่พ่อตาแล้วหัวเราะออกมา แม่
ภายในอกจะปวดร้าวมากเพียงใดก็ตาม

ภาวิทย์ยืนนอบน้อมอยู่ตรงหน้าเจ้านาย ทินภัทรมอง
กระดาษตรงหน้าที่จดรายการและใบเสร็จค่าขนมทั้งหมด เขา
เอนกายพิงพนักเก้าอี้ ขบขมจนเป็นสันนูน ต่อให้อยากหาย
แค้นมันก็ทำไม่ได้ เมื่อภาพพ่อถูกเจ้าหน้าที่นำตัวออกมาจาก
รถด้วยร่างชุ่มโชกไปด้วยเลือด อีกคนถูกลากออกมากระซาก
ป็นออกจากมือ ดวงตาเรียวคมวาววับ สีหน้าสำนึกผิดกรีด
ร้องเรียกชื่อพ่อมันดังก้อง ผนังกระจกเสสร้างทำเหมือนพลัง
มือลงไป สุดท้ายแค่ติดคุกกี้ก็ออกมาใช้ชีวิตมีความสุขกับ
ครอบครัวได้หน้าตาเฉย เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เมื่อ
กฎหมายใช้ไม่ได้ มันก็ต้องกฎหมายนี่ล่ะ เขาไม่มีทางเลือกให้
คนชั่วเช่นมันลอยนวลมีความสุขได้หรอก ทุกอย่างในชีวิต
ของมันต้องพังลงด้วยมือเขาเอง

“หมดไปเท่าไรหรือ ค่าขนม”

“ก็เกือบแสนแล้วละครับ” ภาวิทย์ตอบเสียงแผ่ว เพราะเห็นสีหน้าเจ้านายแล้วอดกังวลไม่ได้

“ส่งอีกสักสองวันก็แล้วกัน”

“ได้ครับ” เขารับคำแล้วรีบเดินออกนอกห้องไป

เสียงประตูห้องทำงานเปิดออก ร่างบางก้าวเข้ามาแล้วยิ้มกว้าง นั่งลงบนเก้าอี้ตรงหน้าว่าที่เจ้าบ่าวของตน ทินภัทรยิ้มให้ แล้วพसानมือไว้ด้านหลัง

“มาเข้าจ้งเลยนะครับ” ชายหนุ่มแก้มแสวง

คนถูกแสวงชะงัก ผิวแก้มเริ่มแดง ก็มันตื่นเต้นจนนอนแทบไม่หลับ

“วันนี้ไม่มีงานนี่คะ ดาวเลยว่าง”

เขาหัวเราะในลำคอ “ครับ รอผมสักครู่ละ เดี่ยวผมเคลียร์งานแป๊บหนึ่ง”

“คะ” หญิงสาวรับคำ

ดาวรีย์ทอดสายตามองว่าที่เจ้าป่ากำลังทำงาน หัวใจมันพองโตขึ้นมา เหมือนฝันจริงๆ ที่ทินยอมขอเธอแต่งงาน ทั้งๆ ที่เขามีหญิงสาวมากหน้าหลายตามาให้เลือกสรร แต่สุดท้ายทินก็เลือกเธอ

ราวชั่วโมงต่อมา ทินภัทรวางมือจากงานแล้วลุกยืนเดินมาหาว่าที่เจ้าสาว ยื่นมือมาให้เธอจับไว้ สองร่างเดินเคียงข้างกันลงลิฟต์ ท่ามกลางสายตาของพนักงาน อุดอิจจาคู่นี้ไม่ได้ ดาวรีย์เปิดประตูรถแล้วหย่อนกายตรงเบาะหน้าเคี้ยวคู่ เขาเคลื่อนรถออกจากบริษัท แล้วตรงไปยังห้างสรรพสินค้าชื่อดังใจกลางกรุง อีกคนอมยิ้มตลอดเส้นทาง ยี่สิบนาทีต่อมาถึงลานจอดรถ ดาวรีย์เปิดประตูลงและยืนรอ เมื่อทินภัทรก้าวมาเดินเคียงเลยพากันขึ้นชั้นบน มาหยุดตรงร้านเครื่องประดับชื่อดัง

พนักงานออกมาต้อนรับคนทั้งคู่ แล้วยกมือไหว้

“สวัสดีคะคุณทินภัทร” พนักงานสาวทักทายด้วยรอยยิ้ม

“ครับ ที่ผมสั่งไว้ได้หรือยังครับ”

“สักครู่นะคะ” พนักงานตอบรับแล้วยิ้มกว้าง ก่อนเดิน
หายไปด้วยด้านหลัง

กล่องเครื่องประดับถูกวางตรงหน้า ดารีย์เหลือบมอง
เขา ทินภัทรเปิดอกมองดูแหวนทองคำขาว ประดับด้วย
เพชรตรงกลางขนาดพอเหมาะ ชายหนุ่มมอมยิ้มเหลือบมองไป
ยังว่าที่เจ้าสาว

“สั่งทำไว้แล้วหรือคะ?” หญิงสาวถามสีหน้ามีนง

เขาส่ายหน้า “อันนี้ผมทำเอาไว้หมั้นดาวก่อน ผมกลัว
คุณดาวโดนคนอื่นฉกไปก่อน” พูดจบเขาหัวเราะ คนฟังเลยตี
เบาๆ ที่ต้นแขน

“ไม่ต้องมาแห่ดาวเลยคะ ใครกันแน่จะโดนฉกไปกัน
คะ”

ทินภัทรขยับมือบางเอาไว้ เจ้าของมือชะงักแก้มแดงปลั่ง
ริมฝีปากเฝ้มแน่นเพื่อลดทอนอาการชดเชย

“ผมลองสวมเลยแล้วกันครับ”

แหวนถูกสวมเข้านิ้วนาง มันพอดี หญิงสาวซ้อนสายตามองน้ำตาคลอ

“ขอบคุณนะคะ”

“ตอนนี้คุณดาวเป็นของผมแล้วนะครับ” เขาบอกแล้วยิ้มกว้าง ยิ่งทำให้หญิงสาวขัดเขินจนแทบไม่อยากจะอยู่ตรงนี้ เพราะอายสายตาหลายคู่

พนักงานยิ้มให้กับภาพลูกค้า แล้วจัดการนำแหวนออกมาวางต่อเพื่อให้เลือกสรร

“นี่คือแหวนแต่งงานที่นิยมกันค่ะ”

เธอหันมองเขา “แหวนแต่งงานเหรอคะ?”

“ใช่ครับ เพราะที่ผมสวมเป็นแค่แหวนหมั้น”

“มันสิ้นเปลืองนะคะ ดาวใช้แหวนวงนี้ก็ได้อีก”

คิ้วเข้มขมวด “เลือกเลยครับ”

คนตัวเล็กไม่ยากขัดใจเลยทำตามความต้องการ
ปรึกษาเลือกสรรกันสักพักได้แหวนถูกใจ สั่งช่างทำเพื่อมารอ
รับในอาทิตย์ถัดไป จบการเลือกทินภัทรจึงมือว่าที่เจ้าสาว
ออกมานอกร้าน เพื่อหาอาหารรับประทานต่อ

นวลฤทธิ์จอดรถ แล้วก้าวตามพี่สาวเพื่อมารับวัตถุดิบทำ
ขนมซึ่งสั่งร้านเจ้าประจำ สองร่างเดินเคียงกันมาจนถึงทางเข้า
จังหวัดนั้นสองร่างชนกันอย่างกะทันหันเพราะไม่ทันมอง เนตร
อัปสรเซจนแทบล้มตีถูกน้องชายประคองไว้ ส่วนอีกคนถูกคน
เดินเคียงโอบไหล่ไม่ให้ล้มลง

นวลฤทธิ์จ้องมองชายซึ่งยืนอยู่ตรงหน้า แหวดตาหม่นลง
รีบพุงพี่สาวให้ทรงตัว เขาอยากออกไปจากตรงนี้ ดาวรีย์
มองสีหน้าแหวดตาว่าที่เจ้าบ่าวแล้วกลืนน้ำลายลงคอ ทินภัทร
แปลกไปกว่าทุกวัน เธอเคยเห็นสีหน้าแบบนี้มาก่อน เนตร
อัปสรมองคนถูกชนแล้วยกมือไหว้ทันที

“ฉันขอโทษนะคะ ฉันไม่ได้ตั้งใจ!” เธอบอกเร็ว สีหน้า
เครียด

ดาวรีย์รีบโบกมือ “ไม่เป็นไรค่ะ”

“พีเนตรเรารีบไปกันเถอะ!” นวฤทธิ์เร่ง ทวามันสายไป
เมื่อสายตาพีสาวกำลังจ้องมองอีกฝ่าย

ดวงตาสองคู่สบกัน ต่างรู้ดีภายในจิตใจนั้นยัง
หลงเหลือความรู้สึกให้กันและกันอยู่ เนตรอัปสรมองไปยังมือ
หนาซึ่งกำลังโอบไหล่ของผู้หญิงหน้าตาสะสวย รูปร่างสมส่วน
ผิวขาว ไม่มีตรงไหนที่คนอย่างเธอสู้ได้เลย

คนตัวใหญ่กระตุกยิ้มมุมปาก ดารีย์มองคนชนแล้ว
ขมวดคิ้ว หรือว่า....

“พ่อออกจากคุกแล้วไม่ใช่เหรอ?” เสียงทุ้มถาม ดวงตา
เยือกเย็น

คนถูกถามชะงักเล็กน้อย “คุณถามใคร?” นวฤทธิ์ย้อนสี
หน้าไม่พอใจ

“ใครมีพ่อชื่อกุละ” น้ำเสียงเย้ยหยันทำเอาคนฟังเดือด

“แล้วใครเลือกได้บ้างล่ะคะ” เนตรอัปสรย้อนด้วยความ
ขุ่นเคือง

ชายหนุ่มหัวเราะในลำคอ แวตาวาวโรจน์

“ใช่! ไม่มีใครเลือกได้ แม้แต่คนอย่างฉันยังเลือกไม่ได้เลย อยากให้พ่อฉันรอดแล้วคนที่ตายคือพ่อของพวกเขา แต่ฉันเลือกไม่ได้ยังไงล่ะ ฉันถึงต้องทนทุกข์กันอยู่แบบนี้!”

“ไม่มีใครอยากให้เกิด ผมเองก็ไม่ได้อยากให้เกิดเรื่องแบบนี้เลยพิน ทำไมพินถึงไม่ยอมมอภัยให้พวกเรา!”

“ลองเป็นพ่อฉันยิงพ่อพวกเขาบ้างไหม แล้วช่วยตอบมาว่าอภัยให้ได้หรือเปล่า!”

เนตรอัปสรน้ำตาคลอ กัดริมฝีปากแน่น เจ็บจนไม่รู้ว่า จะอธิบายยังไง เมื่อคนที่เธอหลงรักกลายเป็นศัตรู

“ไม่มีใครอยากให้เกิดเรื่องแบบนี้ เนตรไม่ได้หวังให้พินลิ้ม แต่อยากให้พินเห็นใจ เพราะอดีตมันย้อนกลับไปแก้ไขไม่ได้” หญิงสาวพยายามใช้น้ำเย็นเข้าสู่บ

“ใช่! มันย้อนกลับไปแก้ไขไม่ได้ แต่อนาคตเรากำหนดมันได้ จริงไหมเนตรอัปสร...”

รอยยิ้มเหี้ยมปรากฏออกมา ทำเอาคนมองชนลุกชัน
มือบางยกตะแผนบริเวณหลังมือ ทินภัทรชะงักหันมอง เห็น
ว่าที่เจ้าสาวมองมาแววตาหม่น เขาไม่ควรทำตัวแย้ให้ดาวริย์
เห็นไปมากกว่านี้

“ไปกันเถอะครับคุณดาว” พุดจบเขาจับมือบางไว้แล้ว
รั้งให้เดินไปด้วยกัน

สองพี่น้องถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วเดินเข้าด้านใน
ความรู้สึกอึดอัดยังคงแผ่ซ่านไปทั่วร่าง ตลอดเส้นทางมีเพียง
ความเงียบ และสีหน้าเศร้าหมอง คงไม่มีวันที่ทุกอย่างจะ
กลับมาเป็นเหมือนเดิมอีกแล้ว

รถเคลื่อนออกจากลานจอดอย่างรวดเร็ว สีหน้าคนขับ
ไม่สู้ดีนัก มือบางยกตะท่อนแขนแผนเบา แล้วทอดสายตา
มองด้วยความหนักใจ ทินภัทรเหลือบมา พยายามปรับสีหน้า
อารมณ์ตนเองให้คงที่

“ผมขอโทษนะครับ” เขาบอก แล้วยิ้มบางๆ

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันรู้ว่าคุณรู้สึกยังไง คุณเคยบอกดาว
แล้ว”

ชายหนุ่มทอดสายตามองเส้นทาง เหตุใดภาพใบหน้า
ของหญิงสาวอีกคนถึงได้ตราตรึงไม่ห่างหาย เขาเงิบไปนาน
จนคนนั่งข้างๆ เริ่มอึดอัด

“ทิน.... สองคนนั้นคือลูกสาวของคนที่ยิงพ่อคุณหรือ
คะ”

เขาหันมา สีหน้าเจ็บปวด

“ใช่ครับ”

ริมฝีปากบางเม้มสนิท ภาพของสองพี่น้องย้อนกลับมา
ผู้หญิงคนนั้นเธอสวยมาก สวยจนน่าทำงานในวงการบันเทิง
ทำไมถึงรู้สึกอิจฉา ทั้งๆ ที่รู้แะใจว่าทินรังเกียจคนพวกนั้น
มากแค่ไหน

“เธอสวยมากนะคะ เนตรอัปสร”

คนฟังชะงักหันมอง ว่าที่เจ้าสาวกำลังพูดอะไร

“สวยแล้วยังไงเธอครับ” เขาย้อนถาม น้ำเสียงเย็นชา

“ก็เปล่าหรือค่ะ แค่เสียดายเท่านั้นเอง”

เขาหัวเราะในลำคอ “อีกไม่นาน คงได้ใช้ความสวยหา
กินแล้วล่ะครับ เพราะคงไม่เหลืออะไรไว้ให้ทำกินอีกแล้ว!”
ดวงตาคนพูดวาววับ

ดาวรียกลิ้นน้ำลายลงคอ ทินภัทรเป็นผู้ชายอ่อนโยน
แต่เขากลับยึดติดกับความแค้นในอดีตจนบางครั้งเธอรู้สึก
กลัว และไม่ค่อยไว้วางใจเขา หากภายหลังเขาคิดถึงแต่การแก้
แค้นจนหลงลืมเธอ จะทำเช่นไร

“ไปหาอะไรทานดีกว่าไหมคะทิน ดาวหิวแล้วคะ”

เขาหันมามองแววตาอ่อนโยน แล้วยิ้มมุมปาก

“ขอโทษนะครับ ที่ทำให้คุณไม่ได้กินข้าว เดี่ยวผมพา
ไปร้านอร่อยของเราดีกว่าครับ” เขาเร่งเครื่องให้เร็วขึ้น เพื่อ
ไปยังปลายทางทันที

ร่างบางยืนพิงหน้าต่างห้องนอน ดวงตาเหม่อลอย ภาพ
วันนี้ทำเอาหัวใจร้าวราน ตลอดระยะเวลาเกือบห้าปี พี่ติน
ห่างหายไป เธอแทบไม่ได้ข่าวคราว ทว่าหัวใจกลับไม่เคยลึ้ม
เลื่อน วันนี้ได้พบกันอีกครั้ง เขากลับมีหญิงสาวดวงแขนเธอ
คนนั้นช่างเหมาะสม พี่ตินดูหล่อเหลากว่าเก่าก่อน

ก๊อก ก๊อก

เสียงเคาะประตูแผ่วเบาทำเจ้าของห้องตื่นจากภวังค์
เดินมาเปิดประตู เห็นบิดายืนอยู่ เธออ้าประตูให้กว้างขึ้น ผนัง
กรแทรกตัวเข้ามาแล้วนั่งลงบนเก้าอี้ มองลูกแววตาหม่น

“เป็นอะไรหรือเปล่าเนตร สีหน้าลูกดูไม่ดีเลย” เสียงทุ้ม
ถามด้วยความห่วงใย

หญิงสาวส่ายหน้าปฏิเสธ เธอไม่ยอมให้พ่อต้องมา
รับรู้ เรื่องในอดีตมันผิดพลาดไปแล้ว เธอไม่สามารถทอดทิ้ง
ผู้ให้กำเนิด ต่อให้พ่อทำผิดก็ตาม

“เปล่าค่ะไม่มีอะไร”

“พักผ่อนบ้างนะลูก พักหลังพอเห็นเนตรทำงานหนักจนแทบไม่มีเวลาพักผ่อน”

เนตรอัปสรเม้มริมฝีปาก น้ำตาตอนนี้แทบไม่มีอีกแล้ว เพราะเธอคร่ำครวญมากมายเหลือเกิน จนทำให้ครอบครัวแทบแตกสลาย โชคดีที่หยัดยืนมาได้อีกครั้ง ทำงานหนัก เธอต้องการทำทุกอย่างเพื่อให้หลงลืมเรื่องราวที่มันเจ็บปวด แต่น่าแปลก ทำไมมันยิ่งกลับจำทุกอย่างได้ชัดเจนขนาดนี้

“เนตรไม่เป็นอะไรหรอกค่ะพ่อ ตอนนี้ยังไหวรีบเก็บเงินไว้มากๆ ดูกว่า” เธอตอบแล้วระบายยิ้ม

คนเป็นพ่อหนึ่งเงียบ รู้สึกหนักใจ เขาเป็นภาระให้ลูกหรือเปล่า เนตรอัปสรกัดริมฝีปากแน่น คำถามที่เคยถามพ่อในอดีต เธออยากรู้มากเหลือเกินว่าพ่อทำแบบนั้นทำไม หากไม่เกิดโศกนาฏกรรมในครั้งนั้น ครอบครัวเธอกับเขาคงยังสนิทสนมกันอยู่ และทุกอย่างมันคงดีกว่านี้

“พ่อคะ”

เขาหันมามองบุตรสาว

“ว่าไงเนตร”

“เนตรขอลถามอะไรหน่อยได้ไหมคะ” น้ำเสียงจริงจังทำ
เอาคนเป็นพ่ออึดอัดขึ้นมา

“จะถามเรื่องอะไรล่ะลูก”

เธอซึ้งใจ เห็นสีหน้าพ่อไม่สบายใจ ไม่อยากถามแต่เธอ
เองอยากรู้ และไม่เข้าใจในหลายอย่าง

“เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อสี่ปีก่อน พ่อทำแบบนั้นทำไมคะ!”
เธอโพลงออกมาในที่สุด

คนถูกถามนิ่งเงียบ หลับตานึกภาพเพื่อนร่วมห้องไป
ด้วยเลือด ทุกอย่างมันเกิดขึ้นเร็วมาก ไม่มีใครอยากให้
เหตุการณ์แบบนั้น เขาไม่ทันตั้งรับ และกลายเป็นฆาตกร

“พ่อ...” เขาก็อึก “พ่อไม่ได้ตั้งใจเนตร พ่อบอกเนตร
ได้แค่นี้ พ่อจำเป็นต้องรักษาสัญญา กับคนตาย”

หญิงสาวชะงัก สัญญา กับคนตาย หมายความว่ายังไง

“เนตรไม่เข้าใจ!”

“ปล่อยให้ทุกอย่างมันผ่านพ้นไปไม่ได้หรอกลูก พ่อเองก็รับโทษทัณฑ์แล้ว พ่ออยากเริ่มต้นชีวิตใหม่”

เธอเข้าใจความรู้สึกพ่อ ทว่าคนข้างหลังที่ไม่รู้เรื่องกับเหตุการณ์ในครั้งนั้น กลับต้องเจ็บปวด ทรมาน และสูญเสียสิ่งสำคัญ ความสัมพันธ์กลับกลายเป็นศัตรู และไม่อาจเยียวยารักษาได้

ณัฐกรลุกยืน แล้วยิ้มเศร้า เขาอยากบอกทุกอย่าง แต่สัจจะก็ต้องรักษา เมื่อคนตายร้องขอเขาจำเป็นต้องทำให้ให้เขาเป็นคนผิดแค่คนเดียวก็เพียงพอแล้ว

“พ่อไปนอนก่อนนะลูก พักผ่อนได้แล้ว พรุ่งนี้เราต้องทำขนมไปส่งอีก” เขาบอก แล้วเดินมาถึงประตูเปิดออก แล้วสาวเท้าจากไปเงียบๆ

กล่องขนมวางเรียงบรายน ลูกค้าเริ่มเข้ามาในร้าน นาลินทำหน้าที่ต้อนรับแล้วจดออเดอร์ เค้กเธอทำไว้หมดแล้ว ตั้งใจให้น้องชายไปส่งเพียงคนเดียว ส่วนตัวเองต้องช่วยแม่ชงกาแฟให้ลูกค้า นวฤทธิ์ขนขนมขึ้นรถ โดยมีบิดาคอยช่วยเหลือ

กริ่ง!

เสียงกระดิ่งประตูร้านดังขึ้น ร่างสูงใหญ่ในชุดสูทสีดำสนิท รองเท้าหนังแบรดด์งเดินเข้ามา นวฤทธิ์ชะงักจ้องมองชายคนนั้นแววตาแข็งขึ้น เนตรอัปสรแม่ริมฝีปากสีหน้าไม่พอใจ ส่วนชายอีกคนในร้านกำลังขมวดคิ้วจ้องมองใบหน้าคมเข้มไม่วางตา

“ทินงั้นหรือ?” เสียงณัฐกรดังขึ้น ก้าวเข้ามาราวกับละเมอ

เป้าหมายกลับชะงักดวงตาแข็งกร้าว เมื่ออดีตเพื่อนพ้องกำลังแสดงท่าทางเหมือนเป็นห่วงเป็นใย

“อย่าเข้ามา ไม่อยากให้เห็นแต่ต้องตัว คนอย่างแกไม่มีสิทธิ์มายู่กับฉัน!” เขาตวาดลั่น จนฉัตรกระดุ้งชะงัก สีหน้าเผือดลง

“ถ้าไม่อยากให้ยุ่งแล้วเข้ามาในร้านทำไมไม่ทราบ ถ้าคุณเกลียดพวกเราทำไมไม่ต่างคนต่างอยู่!” เนตรอัปสรโต้กลับสีหน้าไม่พอใจ เธออดทนมามากเกินพอแล้ว

เขาเอาลิ้นดุนแก้ม แหวตาแข็งกร้าว ปากสีชมพูระเรื่อ นั้นช่างเจรจาเหลือเกินนะ ถ้าหากกระซอกมาบดขี้คงสะใจดีพิลึก แต่มันคงไม่หน้าใจเท่าลากขึ้นเตียง แล้วทำตามใจแบบนั้นคงได้อารมณ์มากกว่า

ตุบ!

เขาโยนเงินไว้บนโต๊ะในร้าน แล้วยิ้มเยาะ

“นี่เงินค่าขนม นับจากวันนี้ไปไม่ต้องไปส่งอีกแล้ว!”

พูดจบหันกายกลับไปเพื่อเดินหนี ทว่าท่อนแขนกลับถูกคว้าไว้ก่อน

“หมายความว่ายังไง!” เนตรอัปสรตวาดถาม

“หมายความว่าตามที่พูด ถ้าโง่ก็คงไม่เข้าใจ!”

คนตัวเล็กกำมือแน่น งามหมายตบสักฉาด แต่กลับถูก
บิดาเอาตัวมาขวางไว้ก่อน

“ทิน ช่วยอธิบายให้เราเข้าใจหน่อยได้ไหม”

เขาหัวเราะเยาะ “บริษัทที่ไปส่งขนมกัน มัน是公司
ของฉัน ทีนี้เข้าใจหรือยัง!”

“แต่พวกเราเตรียมของไว้แล้วนะ!” นวฤทธิ์แย้ง

“มันก็เรื่องของพวกแก!”

ยิ่งมองพวกมันยิ่งเดือดดาล มีความสุขกันมากใช้ไหม
ครอบครัวสุขสันต์เลยสินะ แล้วเขาละ ต้องสูญเสียพ่อไป โดย
ไม่ทันได้ล่ำลากัน

“หยุดทำแบบนี้สักทีได้ไหม!” หญิงสาวตะโกนลั่น

นาลินเริ่มสะอื้นให้ สายหน้าน้ำตานอง ไม่อยากให้
ครอบครัวต้องเจอกับเรื่องแบบนี้เลย

“กินทำแบบนี้ทำไม น้องเด็กร้อนกินรู้ใหม่ อย่างน้อย
ก็น่าจะเห็นแก่ที่น้องนับถือกินมาตลอด” ณัฐกรพยายามเอา
น้ำเย็นเข้าลูบ

“อ้อ นี่ฉันต้องสนใจลูกของฆาตกรที่มาพ่อฉันด้วย
เธอ” เขาย้อนถาม คนฟังสะอึก

เนตรอัปสรกัดฟันแน่น เบี่ยงกายหนีบิดา แล้วยื่น
เฟซบุ๊กหน้า ต่อให้รู้สึกแค้นไหน มันก็เป็นไปไม่ได้ เธอรู้ดี แว
ตาทิทินไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว เขาหลงลืมทุกอย่าง ลืม
ความสุขระหว่างเราจนหมดสิ้น

“ขนมของคุณอยู่ที่รถ เดี่ยวฉันไปเอาให้ เราจะไม่ส่ง
ขนมไปให้ตามที่คุณต้องการ พอใจหรือยัง ถ้าพอใจก็ไปได้
แล้ว แล้วไม่ต้องกลับมาอีก!” คนตัวเล็กตะโกนทั้งน้ำตา

ทินภัทรชะงัก ในหัวใจมันเจ็บขึ้นมา ทำไมต้องรู้สึก
ทรมานกับการต้องเห็นน้ำตาของลูกศัตรูด้วย

“ยังไม่พอใจ!”

“ต้องการอะไรอีกไม่ทราบ!”

“ฉันไม่ยากได้ขนมของชาตกร เก็บเอาไว้กินเองก็แล้ว
กัน!” ชายหนุ่มกวาดตามอง แล้วเดินออกมานอกร้าน ก่อน
เปิดประตูนั่งรถ แล้วขับเคลื่อนผ่านหน้าร้านไป

คนตัวเล็กยกมือเสยผม พยายามเก็บกลั้นน้ำตาเอาไว้
ณัฐกรหลับตาลงด้วยความทรมาน เป็นเพราะเขา ลูกและ
ภรรยาต้องเดือดร้อน มีหน้าซ้ำลูกชายเพื่อนก็มองเขาเป็น
ศัตรูไปแล้ว

“คุณคะ!” เสียงเรียกของลูกค้าทำให้หญิงสาวรีบรุดมา
ดู เธอมองในจานขนมเค้กซึ่งมีแมลงตัวเล็ก ๆ ในนั้น

“ขอโทษด้วยค่ะ มื้อนี้เราไม่คิดเงินนะคะ” เนตรอัปสร
รีบกำศีรษะ

“เห็นเขาริวกันฉันเลยมานะคะ ไม่คิดว่าจะไม่สะอาดแบบนี้!” ลูกค้าเริ่มโวยวายเสียงดัง คนในร้านพากันมองสีหน้าไม่สู้ดี

พักใหญ่ลูกค้าเริ่มทยอยออกจากร้านกันไป ต้นเรื่องสะพายกระเป๋าสีหน้าไม่พอใจ

“ฉันคงไม่กลับมาแล้วละคะ ทำขนมแค่นี้ยังไม่สะอาด” พุดจบ ลูกค้าเดินออกนอกร้าน ไม่วายยืนถ่ายรูปด้านหน้า

คนตัวเล็กทั้งกายลงนั่งบนเก้าอี้ยกมือกุมขมับ ทำไม่มีแต่เรื่องไม่หยุดหย่อนแบบนี้ นาลินตรงเข้ามาอดลูกด้วยความเห็นใจ

ลูกค้าสาวเดินไปยังรถซึ่งจอดเทียบอยู่ตรงบาทวิถีไม่ไกลจากร้าน กระจกถูกลดลงพร้อมซองสีขาวถูกยื่นออกมา เธอรับมาแล้วยิ้มกว้าง

“ขอบคุณมากนะคะ”

“ครับ” เสียงทุ้มตอบแผ่วเบา แล้วปิดกระจกตามเดิม

รถบีเอ็มวนมาจอดฝั่งตรงข้าม ชายหนุ่มเฝ้ามองดูร้าน
ขนมผู้คนทยอยกันออกมา รอยยิ้มฉาบฉวยในใบหน้า
ความแค้นของเขา ได้เวลาสะสางแล้ว

นวนฤทธิ์เปิดเฟซบุ๊กดูข่าวด้านใน คิ้วเข้มขมวดด้วย
ความหนักใจทันที รีบตรงไปหาพี่สาวเพื่อดูเนื้อหาด้วยกัน
เนตรอัปสรกัดริมฝีปากแน่น มันแปลกมาก แปลกจนไม่น่า
เชื่อ ทำไมเรื่องราวร้ายๆ ถึงต้องมาประดังเอาตอนนี้ ตอนที่พี่
ทินเข้ามาในร้าน หลังจากวันนั้น ทุกอย่างก็เลวร้ายขึ้นทุกที
เรื่องที่มีมันเกิดขึ้นคงไม่ใช่ใครที่ไหน บริษัทไคลแม็กซ์เป็นของ
เขงั้นหรือ เธอไม่ยอมง่ายๆ ร้านนี้สร้างมาด้วยน้ำพักน้ำแรง
กว่าจะปลูกปั้นต้องฝ่าฟันแทบทุกอย่าง จะถูกทำลายแบบนี้
หรือ

คนตัวเล็กคว่ำกระเป่าสะพาย หยิบกุญแจรถวิ่งออก
นอกร้าน แล้วขับเคลื่อนออกไปทันที นวนฤทธิ์ทำได้แค่เพียง
ยืนมองพี่สาวด้วยความตกใจ รถเคลื่อนตามถนนด้วย

ความเร็ว แล้วจอดลงตรงลานกว้าง เจ้าของลงจากมันแล้วเร่ง
ฝีเท้า

เธอมาถึงประชาสัมพันธ์ หยุดยืนตรงนั้นเพื่อสอบถาม

“ห้องประธานบริษัทอยู่ที่ไหนคะ!” เธอโพลงออกมาทำ
เอาคนมอง

“เอ่อ... ไม่ทราบติดต่ออะไรเรื่องอะไรคะ”

“ตอบไม่ได้เหรอคะว่าชั้นไหน!”

“คงไม่ได้หรอกค่ะ”

แต่ไม่ทันได้ซักถามต่อ เมื่อคนที่ต้องการพบเดิน
ล้วงกระเป๋าเข้ามา ร่างบางรีบตรงไปขวางทางแหวดาวาว
โรจน์ ทินภัทรตีหน้าเรียบนิ่ง

“คุณทำแบบนี้กับฉันได้อย่างไร คุณทำลายชีวิตฉันทั้งชีวิต
นะ คุณรู้บ้างไหม!” เนตรอัปสรตะโกนลั่น จงใจให้อีกฝ่ายอับ
อาย

ทินภัทรชบگرامแน่น

“หยุดพูด แล้วไปซะ!”

“ตกลงจะรับผิดชอบไหมที่คุณทำกับฉัน!”

“เนตรอัปสร ได้ยินหรือเปล่า บอกให้หยุด!”

“คุณขอให้ฉันหยุด แล้วเวลาฉันขอให้คุณหยุด ทำไมคุณถึงให้ฉันไม่ได้!” เธออยากให้เขาได้รับรู้รสชาติของการถูกตำหนิ ถูกคนอื่นมองไม่ดีบ้าง

ชายหนุ่มจ้องมองสีหน้าไม่พอใจ ก่อนกระซากร่างบางให้ก้าวตาม

“ปล่อยฉันนะ คุณจะทำอะไร!”

“ไปคุยกันข้างบน ถ้าอยากสงบศึก!”

หญิงสาวชะงัก แล้วหยุดอาการดีนรน ทินภัทรรู้สึกตัวรีบปล่อยมือ เธอขึ้นลิฟต์ตามเขาไปเงียบ ชั้นยี่สิบสาม ค่อนข้างเงียบ ไม่ค่อยมีคน เลขาทำงานห่างออกมา

ทีเดียวก่อนถูกกั้นไว้ได้ดี ร่างบางถูกเชื้อเชิญเข้ามาในห้องทำงาน ทินภัทรหย่อนกายลงบนโซฟา ส่วนอีกคนยืนนิ่ง

“มีอะไรก็ว่ามา!”

หญิงสาวกัดริมฝีปาก แล้วจ้องมองอีกฝ่ายอย่างไม่เกรงกลัว

“คุณหยุดได้หรือยัง จะทำลายครอบครัวฉันไปถึงไหน!”
เธอตำหนิเสียงสูง

เขายักไหล่ “มีหลักฐานหรือไงว่าฉันทำ”

“คุณรู้อยู่แฉใจ”

“อย่ามาไร้สาระ คนอย่างฉันไม่มีเวลาว่างมากไปทำ
เรื่องที่เราบอกหรอกนะ”

เธอยิ้มเยาะ “ใช่ค่ะ คนอย่างคุณคงไม่มาทำเรื่องไร้
สาระ เอาเวลาไปทำอย่างอื่นน่าจะดีกว่า ฉันคงเข้าใจผิดไป
เอง”

ชายหนุ่มลุกยืน “ถ้าเข้าใจดีแล้ว ก็ไปได้แล้ว”

คนถูกไล่หน้าชา แวดตาฟุ้งไม่หลงเหลืออะไรอีกแล้ว
เขาคงหลงลืมเรื่องราวจนหมดสิ้น มีเพียงแค่เธอ
เท่านั้นที่ยังฝังมันไว้ในจิตใจ

ตั้ง!

เสียงข้อความทำเอาหญิงสาวชะงัก หยิบมือถือออกมา
มีข้อความเข้ามาซึ่งน้องชายเป็นคนส่ง เธอรีบเปิดอ่าน ด้าน
ในเป็นภาพจากกล้องวงจรปิด ผู้หญิงที่เข้ามาในร้าน กับรถ
คันนั้นและช่องสี่ขาวถูกยื่นออกมา ริมฝีปากบางเข้มแน่น
ตัวดสายตามองแล้วหันมือถือให้เขาดู

“ไร้สาระสินะคะ ไม่คิดว่าคนอย่างคุณจะลดตัวมาทำ
เรื่องต่ำๆ แบบนี้!”

คนถูกตำหนิขบกรามแน่น แล้วกระตุกยิ้มมุมปาก

“อะไรที่ทำให้ครอบครัวเธอพินาสได้ ฉันจะทำ ต่อให้
ต้องต่ำจนถึงนรกก็ตาม!” แววดาเปลี่ยนไป น้ำเสียงหึ่ม
เกรียม จ้องมองไปยังสาวสวย

มือบางกำแน่น น้ำตาเริ่มเอ่อล้น

“เมื่อไหร่จะหยุดสักที ทั้งพีทิน ทั้งครอบครัวของเนตร
เราต่างเจ็บช้ำกันมามากพอแล้ว” หญิงสาวตัดพ้อทั้งน้ำตา

“เจ็บช้ำนั้นเธอ ครอบครัวเธอจะมาเจ็บเท่าฉันได้
ยังไง!”

“พีรู้ได้ยังไงว่าเราไม่เจ็บ!”

คนฟังกอดพันสีหน้าเจ็บแค้น

“ถ้ารู้ว่ามันต้องเป็นแบบนี้ ทำไมพ่อเธอต้องยิงพ่อฉัน!”
เสียงตะโกนดังลั่น แววดาบ่งบอกความเจ็บปวดภายใน เธอ
ไม่รู้ควรทำเช่นไร เมื่อทุกอย่างมันไม่อาจกลับมาเป็น
เหมือนเดิมได้อีกแล้ว

“เรื่องมันผ่านมาแล้ว เนตรไม่รู้ว่าจะต้องทำยังไง!”

เขายิ้มเหี้ยม “ไม่ต้องทำอะไร อยู่เฉยๆ รอดูความ
พินาศของครอบครัวเธอก็พอ”

มือกำลังสั่น เธอไม่อาจทนเห็นพ่อแม่ หรือน้องชายต้อง
ถูกทำลาย ทุกวันนี้ก็กลืนไม่เข้าคายไม่ออก มีหน้าซ้ำยังถูก
สังคมประณามเพราะเขาเป็นคนปล่อยข่าว รายได้ลดลงอย่าง
มาก เธอเหนื่อยจนแทบไม่อยากจะหายใจ

“ก็เอาเลย อยากทำอะไรก็ทำไป ฉันก็จะสู้กับคุณสักตั้ง
ต่อให้ไม่มีทางก็เถอะ!”

เธอกำลังทำทนาย แวตตาไม่ได้ยอมแพ้เลย มันทำให้เขา
ยิ่งอยากเอาชนะ ร่างสูงก้าวเข้าใกล้

“ได้... เราควรเผชิญหน้ากันจริงๆ สักที ฉันคงไม่ต้อง
หลบๆ ซ่อนๆ อีกแล้ว!”

ร่างบางถูกกระซอกเข้าหา ริมฝีปากถูกจาบจ้วงอย่างไม่
ทันตั้งตัว มือบางดันแฉกแฉ่งอย่างตื่นตระหนก ลื่นร้อน
ควานหาความหวาน เธอปิดปากแน่นไม่ยินยอม จนปลาย

คางถูกบีบจนต้องเพยอร์บ สัมผัสแรกที่ไม่เคยพบพาน ทำเอา
แข้งขาอ่อนแรง ดีที่ถูกเขาโอบรัดไว้แน่นไม่ให้ดิ้นหนี

“อ้อ!” เนตรอัปสรพยายามดิ้นรนอีกครั้ง เขาพละห่าง
ราวกระตุกยี้มมุมปากราวกับปีศาจ

เพียะ!

ฝ่ามือฟาดลงบนใบหน้า น้ำตาคนถูกจู่โหลรินไม่ขาด
สาย

“เลว!” เธอบริภาษแล้ววิ่งหนีออกมาทันที

คนในห้องยืนนิ่งมองอีกคนหายจากสายตา แล้ว
กลับมาทึ่งกายลงบนโซฟา รสจุ่มพิดยังตราตรึงทำเอาใจสั่น
ทำไมต้องทรمانแบบนี้ด้วย

////////////////////